

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

48. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

2. PROSINCE 2007

Z obsahu:

Svatý Jeroným (2)

Katecheze

Benedikta XVI.

při generální audienci

14. listopadu 2007

- strana 2 -

Dějiny adventu

Dom Prosper

Guéranger OSB

- strana 4 -

Čas přípravy

José Maria Escrivá

- strana 5 -

S Boží pomocí

všechno jde

Alexa Gaspariová

- strana 6 -

Eutanázie

Jan Graubner

- strana 8 -

Zefferino Namuncurá

Ovoce salesiánské

spirituality

- strana 9 -

Milost

Tomáš Niggel OSB

- strana 10 -

Vracej se často

do očištnice (4)

- strana 12 -

Boží příbytek

- strana 13 -

Dnes pokračujeme v představování postavy svatého Jeronýma. Jak jsme řekli minulou středu, věnoval svůj život studiu Bible, takže můj předchůdce papež Benedikt XV. ho uznal za „vynikajícího učitele výkladu Písma svatého“. Jeroným zdůrazňoval radost a důležitost důvěrného sblížení s biblickými texty: „Nezdá se ti, že přebýváme – již zde na zemi – v nebeském království, když žijeme mezi těmito texty, když o nich rozjímáme, když nic jiného neznáme a nehledáme?“ (Ep 53,10). Opravdu, vést rozhovor s Bohem, s jeho Slovem je v jistém smyslu přítomnost v nebi, přítomnost u Boha. Být ve styku s biblickými texty, především s Novým zákonem, je pro věřícího podstatné, protože „neznat Písmo znamená neznat Krista“. To je jeho slavná věta, kterou cituje také II. vatikánský koncil v konstituci Dei Verbum.

Nezbytnost Písma svatého

Jako opravdu „zamilovaný“ do Božího slova, kladl sv. Jeroným otázku: „Jak by bylo možno žít bez znalosti Písma, skrze kterou se člověk učí poznávat samotného Krista, který je život věřících?“ (Ep 30,7). Bible jako nástroj, „skrze který Bůh denně hovoří k věřícím“ (Ep 133,13), se stává stimulem a pramenem křesťanského života v každé situaci a pro každou osobu. Číst Písmo svaté znamená rozmlouvat s Bohem: „Když se modlíš,“ píše jedné vznešené římské dívce, „mluvíš s Ženichem; když čteš, On s tebou mluví“ (Ep 22,25). Studium Písma a meditace o něm činí člověka moudrým a vyrovnaným (srov. In Eph. Prol.). Jistě, abychom pronikli hlouběji do Božího slova, je nutno věnovat se mu vytrvale a progresivně. Jeroným tedy doporučoval knězi Nepociánovi: „Čti božské Písmo velice často; dokonce tak, abys svatou knihu nikdy neodkládal z rukou. Nauč se zde tomu, čemu máš vy-

Svatý Jeroným (2)

učovat“ (Ep 52,7). Římské matce Letě dával rady ke křesťanské výchově dcery: „Dbej na to, aby denně přečetla nějaký úryvek z Písma... Po modlitbě má následovat četba, po četbě modlitba...

Místo šperků a hedvábných šatů ať si zamiluje božské Knihy“ (Ep 107,9.12). Rozjímání a znalost Písma „udržuje duševní vyrovnanost“ (Ad Eph. Prol.). Jen hluboký duch modlitby a pomoci Ducha Svatého nás mohou uvést do pochopení Bible: „Při

výkladu Písma svatého potřebujeme pomoc Ducha Svatého“ (In Mich. 1,1,11,15).

Vášnivá láska k Písmu prostupuje tedy celý Jeronýmův život, láska, kterou chtěl předat také věřícím. Jedné duchovní dceři doporučoval: „Miluj Písmo svaté a moudrost si zamiluje tebe; miluj je vroucně, a ono tě bude chránit; měj k němu úctu, a budeš přijímat jeho polibky. Ať je pro tebe jako tvůj náhrdelník a náušnice“ (Ep 130,20). A ještě: „Miluj znalost Písma, a nebudeš milovat tělesné hříchy“ (Ep 125,11).

Nutná shoda s Církví

Pro Jeronýma byla základním kritériem metody výkladu Písma shoda s učitelským úřadem Círk-

Editorial

Zatímco marxističtí vladaři vynaložili každoročně mnoho ideologického úsilí, aby náboženský charakter Vánoc zbavili svatozáře a dokonale je zpozemšťili, konzumní společnost má, jak se zdá, mnohem jednodušší. V honbě za dovršením celoročního zisku zintenzivní v prosinci svou barnumskou reklamu s použitím ukradených vánočních motivů, promíchá dokonale zkomolené prvky adventní i vánoční a v novodobých chrámech molocha konzumu i v médiích rozpoutá dárkovou hysterii, která je vlastně úplným opakem toho, jak by měla příprava na oslavu příchodu Páně na svět vypadat. Proto je dnes více než dříve aktuální připomenout skutečným křesťanům, jak prožívali dobu adventní jejich předkové. Nezdálo se jim nijak nelogické, že liturgie jim předkládá texty, které mluví vlastně o posledním soudu. To jistě není dnes téma nijak populární, což je patrné i z toho, že už ani

ve mši za zemřelé neuslyšíme onen velký básnický a nadmíru působivý zpěv o posledním příchodu Páně. To jistě neznamená, že by naši předkové směřovali narození Páně se soudným dnem. V jednom je však tento poslední den nezastupitelný: ve svém neúprosném nároku být dokonale připraven, protože po tomto dni už žádný reparát nebude možný. Jestliže nás Pán žádá, abychom na tento den byli ustavičně připraveni, aby nás pak mohl přijmout do svého království, oč více se sluší, abychom v oné konečné a žádoucí „kondici“, v jaké bychom chtěli jednou předstoupit před něho jakožto před neúprosného soudce, kterého se bojíme, poklekli před Pánem už v den jeho Narození jakožto před novorozenejším Dítětem, kterému se klaníme z lásky za to, že k nám sestoupilo z Boží slávy v nejhlubší chudobě, aby nás přesvědčilo, jak Bůh miloval svět.

-/š-

ve. Nikdy nemůžeme číst Písmo sami. Mnoho bran tak najdeme zavřených a zabloudíme snadno do omylu. Bibli napsal Boží lid pro Boží lid pod vnuknutím Ducha Svatého a jen v tomto společenství s Božím lidem můžeme skutečně vstoupit se „sebou“ do podstaty pravdy, kterou nám chce říct sám Bůh. Pro něho autentický výklad Bible musí být vždy v harmonické shodě s vírou katolické církve. To není požadavek, který by byl vložen do této Knihy zvenčí; kniha je vlastní hlas putujícího Božího lidu a jen ve víře tohoto Lidu jsme, tak říkajíc, ve správném ladění, abychom pochopili Písmo. Proto Jeroným připomínal: „Zůstaň pevně spojen s tradiční naukou, ve které jsi byl vyučen, abys mohl povzbuzovat podle zdravé nauky a zavrhnout ty, kteří jí protirečí“ (Ep 52,7). Zvláště pak proto, že Kristus založil Církev na Petrovi – dokazoval –, musí být každý křesťan ve společenství „katedry svatého Petra. Víím, že na této skále je zbudována Církev“ (Ep 15,2). Důsledně a bez kompromisu prohlašoval: „Jsem s kýmkoliv, jen když je v jednotě s katedrou svatého Petra“ (Ep 16).

Uvádět Písmo do života

Jeroným samozřejmě nepřehlídí aspekt etický. Často totiž připomíná povinnost uvést život do souladu s Božím slovem, a jen když je žijeme, nacházíme také schopnost pochopit je. Taková spojitost je pro každého křesťana a zvláště pro kazatele neodpuštělná, aby ho jeho skutky, pokud by nebyly v souladu s jeho slovy, nepřiváděly do obtíží. Tak povzbuzuje kněze Nepociána: „Tvoje skutky nesmí popírat tvoje slova, aby se ti nestalo, že by při tvém kázání v kostele někdo ve svém nitru komentoval: – ‚Tak proč právě ty tak nejednáš?‘ To je pěkný učitel, který s plným břichem káže o postu; i lotr může hanět lakotu, ale u Kristova kněze musí

Pokračování na str. 11

Příchod Syna člověka

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Bděte, abyste byli připraveni.

S počátkem nového církevního roku začíná velká příprava na příchod Páně. Přičti si v klidu a usebranosti posvátná čtení vybraná pro tuto neděli. Nechej se oslovit velkolepou vizí proroka Izaiáše, napomenutím apoštola Pavla i varovným hlasem Spasitele. Pros Ducha Svatého, aby tě uvedl do vznešených Božích tajemství, obsažených v těchto textech.

Představ si živě scénu ze starozákonního proroctví. Připoj se k zástupům, které radostně vystupují na *Hospodinovu horu*. Boží slovo, nauka Nejvyššího, proměnilo srdce těchto lidí, takže se uskutečňuje odvěký sen lidstva: je konec svárům, rozbrojům a válkám. Můžeš okusit, jak volně se dýchá v království dokonalého pokoje a světla. Zažej skeptickou myšlenku, že je to všechno jen jako pohádka či utopie. Je to skutečnost existující v odvěkém Božím záměru, je to nejvládnější smysl všeho stvoření. Je to ona podoba Božího království, o jaké denně prosíš v modlitbě Páně.

Domníváš se, že je to daleká a nedozírná budoucnost? Apoštol Pavel je jiného názoru. Máš si především uvědomit, *jaký je čas*. Pochop, že už *skutečně nastala* hodina, kdy je třeba *probudit se* ze spánku. S nocí končí doba snů a nastává *nový den*. Slunce spásy je mnohem blíže, než bylo dosud a než můžeš tušit. Pronikavá zář jeho jasu odhalí nekompromisně všechnu špatnost, která tolik rozbujela pod pláštěm noci. Myslíš, že můžeš stanout v jeho jasném světle tak, jak jsi?

Právě ony *skutky temnoty* dělají z *Hospodinova domu na vrcholku hory* zatím neuskutečněnou vizi. Potřebuješ snad další důkazy, že *neucudnost a prostopášnost v pitkách a hodování* plodí *svár a závist*, které ústí do rozbrojů a nakonec až do válečných hrůz? Dokonalý mír a Boží království patří nerozlučně k sobě. Není tak malých hříchů, které by netáhly k ještě těžším vinám a konečné zkáze. Boží království však vyžaduje, abys odložil *skutky temnoty* a oblékl se do *výzbroje světla*. Tím *světle* je sám Ježíš. Jeho první příchod ti chce představit Boha v té nejlidštější podobě. Více než slovy předvede vý-

zbroj světla svým vlastním životem. Na Boží království nestačí jen čekat. Boží království se připravuje a přibližuje **důsledným následováním Krista**.

Bohužel je stále mnoho těch, kteří o Boží království nestojí. I tváří v tvář hrozící katastrofě bezstarostně *hodují a pijí, žení se a vdávají*. Není to nic nového. Už *za dnů Noemových* se tak chovali. Tehdy se však zachránili jen spravedliví. A Pán zdůrazňuje, že *takový bude i druhý příchod Syna člověka*.

Chceš namítnout, že to neodpovídá tomu, co jsi poznal u proroka Izaiáše? Jaké by to však bylo Boží království, kdyby se to v něm hemžilo lidmi, kteří setrvávají ve *skutcích temnoty*? Do Božího království, do království světla mohou být přijati jen ti, kteří *jsou připraveni a oděti se do světla*. Každý má možnost se svobodně rozhodnout, ale pak všichni ti, kteří odmítají, musí počítat s tím, že *budou ponecháni záhube*. Skutečně a nepřijemně budou překvapeni z vlastní viny, protože svévolně setrvali v nevědomosti, že už *nastala hodina*.

Ježíšovu vážně míněnou výstrahu je proto třeba přijmout s veškerou odpovědností a vážností. Nedej se oklamat těmi, kteří se bláhově utěšují, že je možno spoléhat na Boží milosrdenství, a zapominají na jeho spravedlnost. I když se ti úděl zavržených může zdát krutý, je to jen zcela logický protipól oné nekonečné blaženosti, kterou sami odmítli. Uvědom si znovu, jak nebezpečný a zrádný je *spánek*, do kterého tě tak snadno mohou ukolébat *skutky temnoty*, zvláště jestliže si zvykneš *pečovat o své tělo tak, že to vyvolává žádostivost*.

Vstup tedy do adventní doby s vědomím, že je to mnohem více než nějaká folklorní reminiscence na zvyky našich předků. Je to především výzva a příležitost k **radikálnímu probuzení a zásadnímu obratu**. Přijmi tuto vzácnou příležitost, kterou ti nabízí Ježíšova láska, abys ve světle jeho příchodu do důsledků poznal, zvážil a zhodnotil svou skutečnou situaci. Buďť se ukáže, že jsi bezvýhradně s ním, nebo se vystavuješ nebezpečí, že budeš shledán jako ten, kdo je proti němu.

Chceš-li se *obléci v Pána Ježíše Krista*, neotálej a jdi za ním a pros:

Pane, ukaž nám své milosrdenství a dej nám svou spásu.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ žalm 84,8

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 2,1-5

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému. Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, chodíme po jeho stezkách!“ Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že skují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, chodme v Hospodinově světle!

2. čtení - Řím 13,11-14

Bratři! Vite, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probít ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, kdy jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Vedme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

Evangelium - Mt 24,37-44

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat a druhý ponechán; dvě ženy budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata a druhá ponechána. Bďte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

CO NÁS CESTOU ZDRŽUJE

„Pane, odejmi od nás všechno, co nás cestou zdržuje!“ – Podobně zní prosba svatého Klause z Flüe: „Vezmi mi všechno, co mi brání jít za tebou!“ Často jsou těmito překážkami věci, které si tak přejeme a po kterých se pachtíme: blahobyt, úspěch, vzezření, zisk statků, které pak jen kazí charakter, činí panovačným a odcizují Bohu. Jen si vezměme Šalomouna! Jako mladý král si vyprosil od Hospodina jen jediné: moudré srdce. Jeho moudrost ho činí světoznámým, a to je již první nebezpečí. Jeho pohádkové bohatství se množí; nejprve je věnuje k Boží oslavě, buduje skvostný chrám, ještě zvedá paže k nebi. Ale krok za krokem se obklopuje sám královskou nádherou, buduje si obrovský harém s pohanskými ženami a nakonec je náboženská věrnost ta tam. Po čtyřiceti letech vlády musí prosit: „Hospodine, odejmi mi všechno, co mi brání v cestě k tobě!“

Spěchat vstříc radosti

„Pane, dej nám bez zábran spěchat vstříc radosti, kterou jsi nám slíbil!“

Kdo jde důsledně cestou evangelia, musí si někdy odříct některé příjemnosti, ale to jsou věci, které pravou životní radost nerozmnožují; vidíme to na mnoha tvářích blahobytné společnosti. „Matkou prostopášnosti není radost, nýbrž neutěšenost.“ (Nietzsche!) Radost z pravých zdrojů radosti Ježíš nezakazuje; sám nám dává příklad. Nachází radost v tichých věcech, které tak mnozí přehlížejí a ignorují. Těší ho polní květiny a zahradní keře, vrabčáci na střeše, všechno v přírodě. Těší ho zářící dětské tváře a vděčné pohledy nemocných a hříšníků, když jim žehná. Těší ho pevné a dobré přátelství učedníků a přátel v Betánii. Ale všechno jeho štěstí je v jednotě s Otcem a s největší radostí říká slova: „Jdu k Otci.“ Tak má probíhat radostná cesta křesťana: skrze radosti na cestě k radosti cíle.

Adventem se v latinské církvi nazývá období určené pro přípravu věřících na slavení vánočních svátků, výročí narození Ježíše Krista. Tajemství této slavnosti nesporně zasluhovalo, aby bylo uctěno především modlitbami a pokání. Je však obtížné určit, kdy se tak poprvé stalo a kdy tato doba přípravy přijala jméno advent.

Na adventní dobu se musíme dívat ze dvou hledisek: jako na čas přípravy na narození Spasitele úkony kajicnosti a jako souhrn církevních obřadů zaměřených k tomuto cíli. Již od 5. století se setkáváme s obyčejem konat zvláštní kázání, která měla připravit lid na slavení Vánoc. Zachovala se nám např. kázání svatého Maxima Turínského, ale také řada dalších řečí, které někteří připisují sv. Ambroži a sv. Augustinovi, ale pocházející spíše od svatého Cesaria z Arles. Tyto dokumenty nám sice ještě neříkají, jak dlouho trvaly takové pobožnosti, ale dokládají nám obyčej těchto zvláštních promluv v adventní době. Svatý Ivan z Chartres, svatý Bernard a někteří další učitelé 11. a 12. století nám zanechali zvláštní promluvy De Adventu Domini, které se zcela liší od nedělních homilií k evangeliím tohoto období. V roce 864 vydali biskupové prohlášení, ve kterém žádají, aby je v době postní a v době adventní panovník pod záminkou státních záležitostí nebo vojenského tažení neodvolával od jejich církví, protože v tu dobu mají jiné zvláštní úkoly, které musí plnit, především tato kázání. V jednom dokumentu, ve kterém jsou popisovány adventní pobožnosti, je pasáž od sv. Řehoře Tourského, který mluví o tom, že sv. Perpetuus, jeden z jeho předchůdců, který nastoupil na biskupský stolec v roce 480, stanovil, aby se věřící postili třikrát týdně od sv. Martina až do Vánoc. Měl se tedy před vánočními svátky konat druhý čtyřicetidenní půst, i když s menší přísností. Také v devátém káno-

Dějiny adventu

nu 1. koncilu v Manconě v roce 583 nacházíme nařízení, aby se držel půst od sv. Martina do Vánoc v pondělí, ve středu a v pátek a aby se bohoslužby slavily jako v postní době. Tento půst se lidově nazýval půst svatého Martina.

Doba tohoto postu, která se nejdříve upevňovala, až se stala svatým zákonem, se však potom krok za krokem zkracovala. Čtyřicet dnů od svatého Martina do Vánoc bylo zkráceno na čtyři týdny. Tento obyčej začal ve Francii, odtud se rozšířil do Anglie, jak nám to dosvědčuje Beda Ctihodný. O adventu redukováném na čtyři týdny píše papež Mikuláš I. v listu Bulharům. Svatý Petr Damiánský v 9. století ještě předpokládá čtyřicetidenní půst, který také praktikoval svatý král Ludvík, ale ten tak činil spíše ze zvláštní zbožnosti.

Poté, co západní církve zkrátila adventní kajicnost na čtyři týdny, zmírnila nakonec samot-

ný půst na půst zdrženlivosti. Tento půst pak podle koncilů z 12. století se stal závazný jen pro klérus. Koncil v Salisbury v roce 1281 zavazoval k půstu zdrženlivosti jen mnichy. Protože se pak tato praxe postupně vytrácela, papež Urban V. ve snaze, aby nakonec zcela nevymizela, zavázal v roce 1362 k postu újmy klérus na svém dvoře, ale nezmiňuje se o postu pro jiné kleriky ani laiky. Svatý Karel Boromejský se snažil probudit alespoň ducha původní adventní přípravy u milánských věřících. Nařídil farářům, aby vyzývali věřící ke zvláštním shromážděním alespoň o všech nedělích v adventě a v postě a v pastýřském listě věřícím doporučil, aby se postili v pondělí, ve středu a v pátek. V jeho stopách šel Benedikt XIV. ještě jako arcibiskup v Bologni a vyzýval věřící, aby v adventní době bojovali proti předsudku, že adventní půst se týká jen řeholních osob, a nikoliv věřících. Mluvil sice jen o postu zdrženlivosti, ale tvrdil, že je to bláhové a přímo skandální pochybovat o tom, že je součástí obyčejů a zákonů Církve vykonávat tyto praktiky, které připravují věřící na narození Ježíše Krista. Ve východní církvi se dodržoval půst zdrženlivosti od masa, mléka, másla a vajčec od 14. listopadu, svátku sv. apoštola Filipa. Mohly se však požívat ryby, olej a víno, které byly ve velkém postu zapovězeny. Odůvodňovali to tím, že půst před Vánocemi je pouze z mnišského nařízení, zatímco půst před Velikonocemi je nařízení apoštolské.

Ale na Západě se pak v další době tyto vnější postní praktiky postupně tak zmírňovaly, že z nich nakonec nezbylo ani stopy, vyjma mnišských klášterů. Je záležitostí osobní horlivosti věřících, zda kladou hlubší důraz na pravou duchovní přípravu k vánočním svátkům.

(Pokračování příště)

Čas přípravy

Nastal advent. Jak příhodný je to čas, abys omladil svou touhu, svou horoucí bolestnou tužbu po příchodu Krista, po jeho každodenním příchodu do tvé duše v Eucharistii. *Ejhle, přijde!* – pozbuzuje nás Církev.

Hledej spojení s Bohem a naplň se naději – to je bezpečná síla – protože Ježíš tě osvítlí, a to i v nejtemnější noci, světlem svého milosrdenství.

Dnes na počátku adventní doby je dobré uvědomit si nástrahy oněch nepřátel lidské duše: nepořádek smyslovosti a povrchní vlažnosti; bláhovosti rozumu, který se staví proti Pánu; domýšlivého sebevědomí, které maří lásku k Bohu a k tvorům. Mnoho takových situací vystupuje jako evidentní překážky a jejich moc vyvolávat duševní zmatky je veliká. Proto k nám liturgie volá, abychom vzývali Boží milosrdenství: *K tobě, Pane, pozvedám svou duši, nebudu zahanben. Nevzítéží nade mnou moji nepřítelé!* (Ž 2,1-3).

Nyní se přiblížil čas spásy, je potěšující slyšet slova svatého Pavla: *Projevila se dobrota Boha, našeho Spasitele, a jeho láska k lidem. Ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození* (Tit 3,5).

Je to Ježíš, který přichází!

Doba adventní je doba naděje, široký horizont našeho křesťanského povolání, ona jednota života, která jako páteř přítomnosti Boha, našeho Otce, se může a musí stát naší každodenní skutečností. Nechci v tuto první neděli adventní, kdy začínáme počítat dny do příchodu našeho Pána, říct nic více, než že se blížíme k narození Spasitele. *Otevřete oči a pozvedněte hlavu, protože se přiblížilo vaše vykoupění*

ni (Lk 21,28). Bůh se nad námi smiloval, aby přivedl naše duše ke svatosti, aby je přitáhl k sobě, aby je spojil s Církví a rozšířil Boží království do všech srdcí. Pán chce, abychom otevřeli své srdce, abychom se mu zasvětili, byli věrní a zamilovali se do něho. Chce, abychom byli svatí, zcela jeho.

Je to Ježíš, kdo přichází!

Hle, velká Boží díla, před kterými máme rozjímat, vzdávat Pánu díky, že přichází, aby přinesl pokoj lidem dobré vůle (Lk 2,14), všem těm, kteří chtějí spojit svou vůli se svatou vůlí Boží: chce přinést pokoj všem, nejen bohatým a nejen chudým, všem svým bratřím. Aby všichni byli Ježíšovi bratři a Boží děti, děti jeho Matky, naší Matky Marie.

Máme rozjímat o Jezulátku, naší Lásce v jeslích. Máme o něm rozjímat s vědomím, že stojíme před tajemstvím. Je třeba přijmout tajemství úkonem víry, jen tak pronikneme do jeho hloubky, když budeme vedeni vírou. K tomu potřebujeme nezbytnou dispozici pokory, která je vlastní opravdu křesťanské duši. Nechtějte omezit Boží velikost podle našich představ, našich lidských vysvětlení. Snažme se pochopit, že v našich temnotách je jeho tajemství světlem pro život lidí.

Advent v misiích

Když jsem navštěvovala indiánské rodiny v adventní době, často jsem si kladla otázku, jak s nimi, kteří mají jiný jazyk než já, kteří mají obyčejně tak odlišné od našich, sdílet radost a naději, že i oni jdou vstříc velkému daru Ježíše Krista.

Jako misionářka jsem se chtěla osvědčit, ale pak jsem pochopila, že Bůh sám umí vstoupit do života tohoto národa daleko lépe, než jsem si myslela.

S jinou sestrou katechetkou jsme navštěvovaly po dobu 15 až 20 dní společenství v této domorodé indiánské oblasti, abychom prohlubovaly víru a společný život tak, aby evangelium vstoupilo do jejich života, osvítlilo je a přetvořilo. Ale kromě těchto plánovaných návštěv jsem využívala čas mezi jednotlivými návštěvami, abych zůstala ve vesnici Sateré, abych lépe poznala jejich kulturu, jejich každodenní život, a začala jsem se učit jejich jazyk.

Tak jsem zůstala v jedné vesnici. Stačí zavěsit svou houpací síť jako lůžko mezi dva kmeny a mít v ranci nezbytné osobní věci. Žila jsem tak tři týdny v jedné rodině místního katechety, pomáhala jsem ženě v její každodenní práci, chodila jsem s nádobami několik set metrů pro vodu, hrála jsem si s dětmi, myla jsem se v řece, jedla jsem jako oni ryby, ulovenou zvěř a chléb z maniokové mouky. V této vesnici již několik měsíců nefungoval generátor, proto se žilo podle rytmu

slunce. V pět hodin začalo svítat a v šest bylo již tma. Pojedlo se to, co bylo, trochu povykládalo a pak jsme ulehli do sítí a já jsem mohla přemýšlet a modlit se před usnutím pod hvězdami.

Prožívala jsem s nimi problém sucha a nedostatku vody. Chodila jsem s nimi do lesa v naději, že chytíme do pastí zvláštní druh bažanta, aby bylo co jíst. Dívala jsem se, jak pálí les, aby vytvořili prostor pro nová pole, a když začalo pršet, šla jsem s nimi sít. Sedávala jsem s nimi večer u ohně a snažila jsem se pochopit, proč jsem se toho od nich tak málo naučila.

Byla to vzácná zkušenost sdíleného života. Cítila jsem se přijímána ve jménu Ježíše a snažila jsem se být jejich sestrou, protože ve víře se nedělíme na indiány a Italy. Svědčila jsem o evangeliu svou přítomností. Slavili jsme prosté a milé nedělní obřady a v přípravě s katechetkou jsme se snažily pochopit, co od nás Bůh chce a jak mu odpovědět. Nebylo to vždy snadné, ale cítila jsem, že Pán je velmi blízko a nahrazuje dostatečně nedostatečnost misionářky.

Když stojím v indiánském prostředí, modlím se za všechny a dělám to zvláště v adventě, aby všichni mohli prožít Vánoce s vírou a láskou a přijali vděčně našeho Pána Ježíše, který chce učinit z našeho života svůj příbytek.

A Vánoce se staly velkým svátkem i zde. Křesťanské rodiny se zorganizovaly k přípravě svátků, připravily maniokovou mouku, nalovily zvěř, zdobily kapli, vytvořily krásné písně a zvaly jimi všechny k modlitbě a chvále za svítu svíček.

Kdyby se Ježíš narodil zde, byl by to malý Sateré, neležel by v jeslích, ale v síti a jeho Maminka by měla černé vlasy a dělala by pak všechny jejich práce se svým Synáčkem po boku.

Překlad -lš-

ROZRUCH KOLEM PLAKÁTU

V Polsku vyvolal rozruch plakát, kterým zve organizace polských monarchistů na přednášky Ryszarda Mozgola „Rouhání a bludy Martina Luthera“. Na plakátě je zobrazen zakladatel německé reformace, kterému do ucha šeptá Satan. Polští protestanti jsou tím velmi pobouřeni. Předseda monarchistů Lukasz Kluska však odmítá se za plakát omluvit: „Inspirace k bludům pochází od Satana a Luther skutečně hlásal rouhavé názory. Organizujeme přednášky z lásky k učitelům bludů, abychom jim ukázali pravou víru.“ V Polsku tvoří protestanti 0,2 % z celkového počtu 39 milionů obyvatel. *Kath-net*

Během naší dovolené ve Štýrsku mě upozornila Maria Fellnerová na tohoto prostého a milého kněze. Má prý charisma zpovědníka a ztělesňuje velmi dobře Boží milosrdenství. Obveseluje lidi a cestuje jako sv. Mikuláš s rancem plným spisů a knih, které rozdává. P. Viktor nám ovšem na začátku našeho setkání u Školských bratří v Lubeggu řekl, že jeho život ani nestojí za to, aby se stal předmětem portrétu.

Viktor Frölichstahl se narodil 10. června 1930 ve Vídni. V rodině byli čtyři chlapci, ale v roce 1933 zemřel jeho pětiletý bratr na záškrt. Viktorův otec byl osobním sekretářem spolkového kancléře Kurta Schuschnigga. Po připojení Rakouska k Říši musel odejet nejbližším vlakem, aby neskončil v koncentračním táboře. Byl nejdříve v Maďarsku a pak odešel do Itálie, aby zde vyhledal svého bývalého profesora náboženství a nyní arcibiskupa.

Zbytek rodiny uprchl do Grada. Je léto. Pro 9letého Viktora byl tento pobyt u moře spíše dobrodružstvím: byl např. velice vzrušen větrnou bouří, která trhala střechy a shodila těžký psací stůl z penzionu až do moře. Děti až do Vánoc chodily v Gradu i do školy. Nakonec se celá rodina odstěhovala do Říma.

Šedm let bydleli Frölichstahlovi v exteritoriálním klášteře sestery Matky Bolestné zcela blízko u Vatikánu. Odtud jezdily děti do Mondragone u Frascati do jezuitské školy, kterou Viktor navštěvoval od svých deseti do šestnácti let. Ve volném čase se věnoval kopané.

Jeho otec pracoval nyní jako překladatel, ale toto zaměstnání mnoho nevynášelo, takže do práce chodila i matka, aby rodinu udrželi nad vodou. Pracovala jako šička, domácí služka i jako herečka.

Ani pro chlapce nezůstalo tajemstvím, že Židé jsou pronásledováni. Ale také se dovidají, jak velice se za ně Pius XII. zasazuje a ukrývá je v mnoha exterito-

riálních vatikánských budovách. „Papež chtěl napsat něco proti pronásledování Židů, jak to udělali holandské biskupové. Ale pak tam došlo k pogromům na Židy, které postihly i Editu Steinovou. Papež tedy pomáhal Ži-

P. Viktor Frölichstahl

dům spíše tajně. Tehdejší vrchní římský rabín to velice ocenil. Po válce se stal katolíkem a přijal jméno Evžen, což bylo jméno Pia XII.,“ vzpomíná P. Viktor na těžké doby.

Silně se mu vryl do paměti spojenecký letecký nálet na Frascati v září 1943. Viktor byl tehdy se svým bratrem na cestě, ostatní byli ukryti ve sklepě v Mondragone. Ale spojenci ušetřili papežské vlastnictví, což tehdy nikdo nevěděl.

S Boží pomocí všechno jde

P. Viktor Frölichstahl, vyhledávaný zpovědník

V roce 1946 se rodina přestěhovala opět do Vídně k prarodičům. Zde 17letý Viktor těžce onemocněl na záškrt. Protože se chlapci vedlo velice špatně, prosila matka o modlitbu sestry v Římě, u kterých dříve bydleli. A skutečně, na přímluvu zakladatelky služebnice Boží matky Františky Streitlové se chlapec uzdravil. Ačkoliv byl ještě večer ve velmi vážném stavu, již příští den konstatovali lékaři naprosté uzdravení: krevní obraz, teplota, srdeční ozvy..., všechno bylo zcela normální. Toto náhlé zázračné uzdravení bylo zařazeno do aktů procesu blahorečení Františky Streitlové.

Touto nemocí však Viktor ztratil celý školní rok. Opakuje pak 6. třídu v Bregenzu. Tam se rodina přemístila, protože otec zde pracoval jako tlumočnick u francouzské okupační armády. Příští rok onemocněl Viktor znovu, tentokrát tuberkulózou. Musel nastoupit do plicní léčebny. Zákeřnou nemoc se podařilo vyléčit díky streptomycinu, který otec opatřil až z Ameriky. Po maturitě v roce 1951 začal Viktor studium filozofie a teologie v Innsbrucku.

Chci vědět, zda již tehdy věděl o svém povolání ke kněžskému stavu. „Chtěl jsem pomáhat lidem a uvažoval jsem, jak by to bylo nejlépe. Jako lékař bych se mohl starat o tělesné blaho li-

di, dokud to jde. Ale po smrti... Jako kněz jsem naopak mohl lidem pomáhat po celý život, vést je k Bohu a i po jejich smrti za ně sloužit mše svaté. A tak jsem se již rozhodl pro kněžský stav. Během studia jsem si své povolání ověřoval u svého zpovědníka, rektora a také u biskupa. Všichni mi řekli, že podle jejich názoru mám povolání, ale rozhodnout jsem se musel sám podle své svobodné vůle.“

Tak v něm rostla během studia jistota, že je to vůle Boží, aby se stal knězem.

Pro rodiče nebylo jeho povolání vůbec problémem. Naopak: „Moje matka mi později řekla, že o tomto tématu nikdy nemluvila, protože nechtěla, abych se stal knězem kvůli ní. Při mém křtu však viděla babička vedle kněze stát dalšího kněze. Aby mě neovlivňovala, nikdy o tom nemluvila. Matka měla tedy z mého rozhodnutí radost.“

Po šestiletém studiu byl vysvěcen v roce 1957 pro diecézi Feldkirch. Za své heslo si zvolil: „Využij čas pro věčnost.“ Když si dělal Viktor starosti pro mnoho úkolů, které kněz má, jeho primiční kazatel jezuita mu řekl: „Jak se jmenoval tvůj rektor?“ „Amann,“ řekl mu. „Pamatuj si,“ řekl jezuita, „v Božím království jsou A-muži, B-muži a C-muži a tak dále podle abecedy. Každý má svoje vlastní nadání. To má uplatnit. Bůh se nedívá na to, zda někdo umí všechno, ale zda má dobrou vůli, zda chce Bohu sloužit, zda je ochotný pomáhat tam, kde je ho zapotřebí, a je to jedno, jaké má nadání!“

Ale důvěře v pomoc Ducha Svatého se mladý kněz musel teprve naučit. „V gymnáziu jsem měl hrůzu z každého veřejného vystoupení a v semináři jsem se strašně bál kázání – navíc rektor říkal, že jsou kněží sedmdesátníci, kteří se třesou před kaž-

MÁNIE VELKÝCH SOCH

Soukromá iniciativa má v plánu postavit v Apulii na jednom vrcholku 60 m vysokou železobetonovou sochu P. Pia. Jde o 600 m vysoký pahorek v Rignano Garganico. Socha se má podobat soše Krista v Rio de Janeiro. Stavba by si vyžádala 10 mil. €. Další obří socha by měla stát v Bavorsku na vrcholu Kazatelna. Jde o sochu Krista, která má mít 55 m, tedy více než v Riu. Má zde vzniknout osmý div světa. Mnichovský ordinariát se vyslovil proti „kolosálnímu Kristu“, který má zřejmě sloužit především komerčním cílům. Kardinál Wetter prosí, aby se místo sochy postavila kaple s horským křížem, jak je v těchto horách obyčejem.

dým kázáním. V noci jsem šel do kaple kázat prázdným lavicím. Před prvním kázáním jsem řekl faráři: – To nejde. Nemožné! Poradil mi, abych prostě přečetl to, co jsem si napsal. Lidé už pochopí, že primiciant neumí ještě samostatně mluvit. Později však šla kázání s velkou důvěrou v Boha docela dobře,“ směje se P. Viktor.

Maria Fellnerová ho však zná jedině jako vynikajícího kazatele: „Jeho kázání se vtiskují do paměti, protože jsou prokládána působivými příklady.“

Následuje 19 let, ve kterých Viktor Frölichstahl působí na různých místech, včetně Švýcarska, kde děti jeho rakouské němčině špatně rozumí. Nakonec se vrací do Korutan, kde je nedostatek kněží. Tak přišel do Bad St. Leonard, kde má jako kaplan na starosti sedm farností.

„Když jsem přišel do Korutan, dověděl jsem se o akcích na záchranu nenarozených dětí a chtěl jsem se na tomto poli angažovat.“ A také to udělal. Ještě dnes každou první sobotu, kdy je adorace pro život, sedí ve zpovědnici a zpovídá. „Mám radost z toho, když se zapojuje co nejvíce lidí, když jde průvod městem s modlitbou růžence k potratové klinice a ochránci života zde vydávají svědectví, kolik dětí se podařilo zachránit v posledním měsíci. Přicházejí i vděčné matky, které se rozhodly pro své dítě díky této kampani.“

Rád tyto matky posiluje a raduje se s nimi. Ale přicházejí za ním také ženy, které své dítě potratily a nyní toho z celého srdce litují. „Musíme se mnoho modlit za to, aby v lidech rostlo přesvědčení, že život dětí je třeba za každou cenu zachránit. Tyto nenarozené děti nepatří ženám. Když někdo řekne, že břicho je jeho, odpovím: ano i ne. Nejdřív patří celý člověk Bohu a tím také břicho, ve kterém vyrůstá. A plodem těla je nový život a ten je tím více Boží vlastnictví,“ snažím se je přesvědčit.

„Bylo by krásné, kdyby všechna hnutí, která se zasazují o život, se spojila bez omezení společně pro život. Bůh nám dává také milost, abychom se takto angažovali.“

Ale vraťme se do Korutan. Uprostřed náporu práce si P. Viktor nevšímá, že stoupá jeho krevní tlak. Důsledek: v 68 letech tři hodiny po půlnoci dostává záchvat mrtvice. Cítí se blízko smrti. Podaří se mu však samotnému zavolat pomoc. Následuje neprůchodnost střev. Mnoho měsíců tráví v různých nemocnicích. Zůstane postižený. Ptám se: „Nehádal jste se s Bohem?“ O tom nemusí vůbec přemýšlet: „To mi není vlastní. Spíše si myslím: – Bůh to chce a já jsem potichu. Nebo také: – Bůh to ví a on se už postará.“ Takové myšlenky ho provázejí celý život a ukazují tak jeho důvěru v Boha. Od svatého Benedikta převzal slova: „Nikdy nepochybovat o Božím milosrdenství“ a od Terezie z Konnersreuthu převzal modlitbu:

Vím, že jsi můj Otec, v jehož lásce jsem skryt. Nechci se ptát, kam mě vedeš, jdu za Tebou bez starostí! A když dáš do mých rukou můj život, abych ho sám změnil, já ho plný důvěry vrátím do Tvých otcovských rukou.

Když se ze záchvatu jakž takž vzpamatoval, rozhodl se, že kvůli nedostatku kněží si bude hledat nějaké působišťe. Tak přišel ke Školským bratřím do Laubegu blízko Leibnitze, aby zde vypořádal. „Jsem rád, že mohu vykonávat dvě hlavní kněžské funkce: sloužit mši svatou a zpovídat.“

Mezitím se pole nasazení velmi rozrostlo: ve svatyni ve Frauenbergu u sester Svatého Kříže, u medjugorských poutníků a výpomoci, kde je potřeba, zvláště v postě a v adventě.

P. Viktor Frölichstahl

Způsob, jakým slouží mši svatou, je dojemný. Kázání jsou náznorná, blízká životu. Často vypráví o světcích a svatých lidech: „Aby lidé viděli, že je to možné, žít podle evangelia. Svati jsou prožívané evangelium. V Bibli jsou některá místa, která není snadné jen tak pochopit: Milujte své nepřátele, činite dobře těm, kteří vás nenávidí, modlete se za ty, kteří vás pronásledují. Když jim vypravuji názorně, jak to dělali svati, tak jsou tato místa životná a srozumitelná.“

Kamkoliv přijde, ať už na poštu nebo k holiči, vypravuje svoje malé příběhy nebo podaruje vzácné knihy. „Lidé málo čtou dobrou četbu.“ Maria mi vypráví: „Lidé s ním zažijí mnoho veselého. Mnozí mají radost, když uslyší nějakou příhodu, dostanou růženec nebo knížečku. Osobní kontakt dělá mnoho. Nedávno jeden muž řekl, že jedna knížečka mu velmi pomohla.“

P. Viktor chodí za lidmi. „Je to hlavní poslání kněze: přivádět lidi k Bohu.“ Zpověď je zvláště příhodná pro zprostředkování Božího milosrdenství. Zpovídat je jeho zvláštní charisma. „Lidé za ním přicházejí a říkají: – On umí tak dobře naslouchat. Máme pocit, že nás bere vážně a že Bůh každého z nás zvláště miluje. Umí dát pocítit Boží dobrotu a milosrdenství. Mnozí od něho odcházejí opravdu obšťastněni.“ Přicházejí se k němu pravidel-

ně zpovídat dospělí i děti, protože mají dojem, že nacházejí pochopení a porozumění. Přicházejí dokonce až z Gratzu.

Pokud jde o zpověď, Viktor vypravuje: „Mám velký vzor ze svého dětství. Zpovědník u jezuitů v Římě každého objal a řekl: – Pověz mi všechno, můj synáčku! – Tak jsme dostali velkou důvěru. Zpovídat je pro mě obrovská radost. Říkám dětem ve škole: – Když přijdeš, řeknu nejdříve: Bůh buď pochválen, zes přišel! Mám radost z každého, kdo přijde. – Co se stalo, to se stalo, nyní je na místě lítost. – To jsem si neměl dovolit, je mi toho ze srdce líto a chci začít znovu. Čím větší je hříšník, čím déle nebyl u zpovědi, tím větší radost má Otec z jeho návratu.“

Ale také se stane, že rozhřešení neudělí. Přišel za ním jeden muž a stěžoval si, že jeho přítelkyni požehnal, ale nedal jí rozhřešení. „To nás přivedlo k zamyšlení, teď bude všechno v pořádku. Dáme se řádně oddat,“ sděloval.

„Když ke mně přijde žena a řekne, že s mužem žije jen tak, hned jí řeknu, že rozhřešení jí dát nemohu. Ale řeknu také: – Přijďte kdykoliv chcete, a já vám požehnám, aby vám Bůh pomáhal vyjít z této nesnáze. – Mnozí se pak zamyslí a dojde k řešení. Důležité je, že dále přicházejí na mši svatou a přijímání přijímají jen duchovně, když řeknou: – Ježíši, přijď ke mně alespoň duchovním způsobem. Nemohu tě přijmout svátostně, můžeš však ke mně přijít alespoň svou milostí. Tak obnoví svoji důvěru a věc se nakonec vyřeší.“

Modlit se, věřit a důvěřovat a přicházet stále znovu, neuzavřít se – to radí P. Viktor jasnými a laskavými slovy všem, kteří žijí jen ve vnějším svazku. „Ale jsem rád, když přichází co nejvíce těch, kterým mohu dát rozhřešení,“ říká v závěru k tématu zpovědi.

Jak umí naslouchat, pozorují z toho, že náš rozhovor často zabloudí k mým vlastním starostem,

MALÝ ZÁZRAK

V Göttingenu porodila letos v březnu jedna matka císařským řezem dítě ve 25. týdnu těhotenství. Novorozeně vážilo jen 300 g. Děvčátko Kimberley měřilo jen 26 cm a obvod hlavičky činil 19 cm. Mělo se však čile k životu a nyní bylo z lékařské péče předáno rodičům s tělesnou váhou 2,2 kg.

► kterým se zájmem a trpělivě naslouchá.

„Kde se vlastně cítíte doma, když jste tak často měnil domov?“ změnila jsem téma. „Nemám žádný pocit domova, ale také se mi po něm nestýská. Hlavní je, abychom směřovali k pravému domovu. Tak jak to říká svatý Pavel: – Naše vlast je v nebi.“

„Litoval jste někdy toho, že jste knězem?“ „Nikdy. Viděl jsem, jak mnoho dobra může člověk jako kněz vykonat a kolik dobrých plodů vyrostlo, jak se říká.“

Ale že v jeho životě neprobíhalo vždy všechno hladce a bez problémů, poznávám z těchto jeho slov: „Položil jsem si již otázku, zda jsem se nemohl oženit a být knězem. Měl jsem před očima takovou možnost. Ale pak jsem si pomyslel: Pán řekl Petrovi: – Co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi – a byl konec spekulací. Beru všechno tak, jak to je. I z praktického hlediska je to lepší, když kněz může být zcela k dispozici duším. Jinak by na prvním místě stála rodina. Z toho hlediska je celibát požehnáním.“

Pro mnoho lidí je P. Viktor také vzorem, jak přijímat své tělesné postižení a utrpení. „S Boží pomocí všechno jde,“ říká odevzdaně. Protože sám již mnoho vytrpěl, může dobře chápat ty, kteří trpí, těšit je a předávat jim sílu, aby snášeli to, co je těžké. Vysvětluje mi, že Bůh si umí posloužit našimi slabostmi, vadami, nemocemi, když mu důvěřujeme a nabídneme mu je jako pomoc pro záchranu druhých.

Nakonec říká s úsměvem: „Bůh si zvolil slabost. Musíme se stále držet Ducha Svatého. On může pomoci každému. Umí udělat zázračné věci.“ Je mi jasné. Zde je někdo, kdo v pokoře slouží a naslouchá Bohu, a proto je důvěryhodný.

Nakonec ho varuji před následky zveřejněného portrétu: „Lidé se budou chtít u vás ještě více zpovídat.“ Odpovídá se smíchem: „To mě bude jedině těšit!“

*Z Vision 2000 - 5/2007
přeložil Iš-*

V době, kdy se u nás ještě o eutanazii nemluvalo, jsem slyšel zajímavé zamyšlení. Žijeme v míru, ale může být náš mír trvalý? Nebo je třeba se obávat, že může zase přijít nějaká válka? A jaká? Máme za sebou války národní, náboženské, občanské, sociální... a ten autor tvrdil, že další válka bude generační, že se mladí vzbouří proti starým.

Dnes na to často vzpomínám, protože propagovaná eutanazie není ničím jiným, než přípravou fázi takové generační války. Pokusíme-li se hledat v dějinách, zjistíme, že většinou došlo nejprve k nějakým chybám v myšlení, ve filozofii a náboženství – teorii i praxi, pak k nespravedlnostem, které vytvářejí napětí a vedou k hledání násilných, zkratových řešení, pokud se včas nepodařilo napravit chyby myšlení.

Chceme-li řešit etický problém eutanazie, musíme jít hlouběji a všimnout si, že dnešní myšlení změnilo pohled na člověka i na většinu základních hodnot. Když se nepočítá s věčností, s věčným životem, pak, když pozemskému životu začne chybět to, co se všeobecně považuje za nejvyšší hodnotu, totiž blaho, byt v širokém slova smyslu, ztrácí hodnotu život sám.

Když se nepočítá s Nejvyšší autoritou, s Bohem, staví se na místo Boha člověk, který si osobuje právo stanovit, co je právo, pravda a spravedlnost, osobuje si právo rozhodovat i o životě člověka.

Člověk-bůh však žije egoisticky pro sebe, opojen pocitem božství, nedovede být pro druhé, jak to dělá Bůh-Láska, darující se z podstaty. (Bůh-Láska nemůže nemilovat. Kdyby láska nemilovala, nebyla by.) Takový člověk uzavřený do sebe není schopen milovat v pravém slova smyslu, být pro druhé i za cenu oběti, nemá děti, které jsou plodem lásky schopné oběti. Kde nejsou děti, nemůže být budoucnost. To není nějaká nauka, filosofie či ná-

Eutanazie

boženství, to je tvrdá realita logiky a čísel.

Vysoký politik si nedávno dovolil napsat do novin, že rodina pro něj není žádná hodnota. V jiných novinách ministerský úředník argumentoval pro umělé oplodnění nevdaných žen absurdním tvrzením: není prokázáno, že by absence rodiny dítě poškodila.

Nedostatek dětí a jejich špatná výchova v mnoha rozpadlých rodinách působí problémy i ekonomice. Napřed se zavírají školy, pak nemá kdo pracovat na důchodce. Podnikům chybějí pracovníci, tak se zvou cizinci a připravují se budoucí problémy národnostní, případně i náboženské. Nic nového. To tu už jednou bylo. Pro nedostatek pracovníků pozvala naše rozvíjející se společnost už ve 13. století Němce. Jak to dopadlo ve 20. století? Nejsem proti cizincům a přistěhovalcům, ale ptám se, jestli správně hledáme řešení současných problémů. Látat díry nestačí. Diagnóza je jistě složitější, ale zdá se, že za kořen, z něhož rostou naše problémy, můžeme označit nedostatek lásky. Myslíme totiž sobecky na sebe a nedovedeme žít pro druhé – ani pro děti. Nestojíme o ně, protože láska k nim vyžaduje obět, které nejsme schopni. Ptáme se, jestli si rodina může dovolit další dítě, o co všechno přijde. Zisk má větší cenu než láska, svědomí a mravní zásady. Ovšem ve společnosti bez Boha je logické, že chybí láska. Vždyť Bůh je láska.

Připomeňme k tomu ekonomický dopad na další generaci, když žijeme jako společnost na dluh (státní rozpočet má obligace na mnoho let dopředu a jen na úrocích dnes platí veliké miliardy ročně). Kdo to zaplatí? Naše děti. Kdo má dělat na naše důchody? Naše děti. Ale je jich tak málo, že nemohou unést takové zatížení. Můžeme se pak divit, že

se mladá generace, kterou staří nevychovali a jen neúměrně zatížili, chce zbavit starých, kteří jsou drazí, kteří jsou překážkou jejich blahobytného života, jaký jim byl ukázán rodičovskou generací jako ideál? Jeden předstupa už u nás dávno kvete: máme světový primát v „pohřbech bez pohřbů“ – kremace bez rozloučení. To dost významně svědčí o vztahu ke starší generaci.

Kdysi se vyprávěl vtíp s hluboce pravdivým obsahem: „Jak se definuje domov důchodců? Pomsta za jesle.“ Děti byly dány do moderního zařízení, protože byly překážkou úspěšného života. Proto ve stejném stylu odpověděly rodičům, když se stali záteží úspěšného života dětí, a daly je do patřičného zařízení pro staré. Není pak možné ve stejném duchu definovat eutanazii jako pomstu za potrat? Kdo zasévá zlo, nemůže sklízet dobro.

Jsem vděčný všem, kteří poctivě hledají řešení tak významného problému, i těm, kteří prosadili rozvoj hospiců jako důležitých nástrojů, kde nejde jen o konkrétní pomoc jednotlivým lidem, i když ta je na prvním místě, ale i o změnu smýšlení ve společnosti. Dovolují si však všechny prosit o pomoc při řešení tohoto komplexního problému v kořeni. Jestli se křesťanská Evropa nevrátí k životu z evangelia, z něhož vyrostla, nebude mít budoucnost. Jak ukazuje tvrdá realita, bez náboženství se dlouhodobě žít nedá. Taková společnost umírá. Nebude-li Evropa křesťanská, bude třeba muslimská, ale nebude bez náboženství. Jediným dobrým řešením pro Evropu je držet se vlastní identity. Jsem přesvědčen, že návrat ke kořenům může přinést nové ozdravení celé společnosti. Nepůjde to však bez objevení Krista a jeho osobního přijetí. Bez něho není možná křesťanská etika ani kultura.

+ Jan Graubner

Pověst svatosti tohoto Argentince se šíří již od roku 1930, kdy Don Luigi Pedemonte začal shromažďovat a publikovat o něm četná svědectví. V roce 1972 papež Jan Pavel II. zařadil Zefferina mezi ctihodné Boží služebníky a 6. června 2007 potvrdil papež Benedikt XVI. dekret o jeho blažování.

Zefferinova svatost je výrazem a plodem mladistvé salesiánské spirituality, která spočívá v radosti a přátelství s Ježíšem a Marií, v plnění vlastních povinností a v obětavosti pro druhé. Zefferino představuje přesvědčivý důkaz věrnosti, s jakou se podařilo prvním misionářům, které vyslal Don Bosco, opakovat to, co on dělal v oratoři ve Valdocco: formovat mladé světce. To je úkolem salesiánů i dnes, protože svět potřebuje mladé lidi vedené smělymi podněty a jasným smyslem života, odvážné ve svých plánech a plně soustředěné v Bohu při službě druhým.

Život Zefferina trval jen 19 let, ale je to příklad bohatý na poučení. Narodil se v Chimpay 26. srpna 1886 a byl pokřtěn po dvou letech salesiánským misionářem Donem Milamesiem, který sjednal mír mezi Mapučí a argentinským vojskem a umožnil tak, že Zefferinův otec mohl zůstat „Velkým náčelníkem“ pro svůj lid na teritoriu Chimpay. Jako jedenáctiletého ho otec dal zapsat do státní školy v Buenos Aires. Chtěl mít ze svého syna budoucího obránce svého lidu. Ale Zefferino tam propadal stesku a otec ho přeložil do salesiánského ústavu Pia IX. Tam začal příběh milosti, který přetvořil chlapcovo srdce dosud nedostatečně osvícené světlem víry, aby se stal hrdinným svědkem křesťanské víry. Projevil ihned velký zájem o studium, zamiloval si zbožnost, vášnivě studoval katechismus a byl velmi sympatický všem, svým druhům i představeným. Dvě skutečnosti ho vyvedly k nejvyšším vrcholům: četba životopisu Dominika Savia, je-

Zefferino Namuncurá

Ovoce salesiánské spirituality

Světce není podobný meteoritu, který náhle protne nebe lidstva. Je to spíše plod dlouhého zrání v rodině a v národě a vyjadřuje jako jejich syn jejich nejlepší kvality. V neděli 28. října 2007 přibyl do salesiánské rodiny světců 63 nových blahoslavených, kteří patří do řad četných španělských mučedníků. 11. listopadu pak byl v Chimpay blažověn mládenec Zefferino Namuncurá. Toto místo se stalo nyní cílem mnoha poutníků.

hož se stal nadšeným následovníkem, a první svatě přijímání, při kterém uzavřel se svým velkým Přítelem Ježíšem smlouvu absolutní věrnosti. Od té doby

Zefferino Namuncurá

chlapec, který mival velké těžkosti „zařadit se“ a „uposlechnout hlas zvonku“, stal se pro druhé vzorem kázně.

Jednoho dne, kdy byl již Zefferino salesiánským aspirantem ve Viedmě, Francesco De Salvo ho viděl uhánět na koni jako blesk a zavolal: „Zefferino, co se ti líbí nejvíce?“ Čekal odpověď, že jízda na koni, ve které byli Aracuanové mistry. Ale chlapec zkontroloval koně a řekl: „Být knězem,“ a pokračoval v jízdě.

Právě v této době duchovního růstu dostal tuberkulózu. Vrátil se do podnebí rodného kraje, ale to nestačilo. Monsignore Cagliero se domníval, že by v Itálii našel lepší podmínky. Jeho přítomnost zde nešla pozornosti. Noviny psaly s obdivem o „princi z pampy“. Don Rua ho posadil ke stolu se členy hlavní rady. Pius X. ho přijal v soukromé audienci, se zájmem mu naslouchal a věnoval mu svou medaili *ad principes*. 28. března 1905 na-

stoupil do nemocnice Milosrdných bratří na Tiberském ostrově, kde 11. května zemřel a zanechal po sobě vzor nenapodobitelné dobroty, pile, čistoty a veselosti.

Je to zralý plod salesiánské spirituality pro mládež. Jeho ostatky jsou nyní ve svatyni Fortín Mercedes v Argentině a jeho hrob je trvale cílem poutníků, protože se těší velké pověsti svatosti u argentinského národa.

Zefferino v sobě ztělesňuje utrpení, úzkosti a aspirace kme ne Mapučů. V době svého mládí poznal evangelium a otevřel se pro víru pod vedením moudrých salesiánských vychovatelů. Svůj program vyjádřil těmito slovy: „Chci studovat, abych byl užitečný pro svůj lid.“

Zefferino chtěl studovat, stát se knězem a vrátit se ke svému národu, aby přispěl k jeho kulturnímu a duchovnímu růstu, jak to viděl u prvních salesiánských misionářů.

Světce není podobný meteoritu, který náhle protne nebe lidstva. Je to spíše plod dlouhého zrání v rodině a v národě a vyjadřuje tak jako jejich syn jejich nejlepší kvality.

Blažování Zefferina je výzvou, abychom věřili mládeži, i té, která právě přijala evangelium, abychom odhalovali plodnost evangelia, které nic není a které je opravdu lidské, abychom v této obdivuhodné práci formování lidské osobnosti nacházeli metodologický příspěvek výchovy lidské osobnosti, která v sobě představuje obraz Krista.

Mýlí se, kdo si myslí, že náboženská víra je forma přizpůsobování a že postrádá úkol sociální změny. Ona je naopak energií, která umožňuje historické proměny. Svatost, která u některých vyvolává představu výjimečných podmínek, málo přiměřených pro každodenní život, znamená naopak plně uskutečněnou plnost lidství. Svědectví Zefferinových současníků jsou jednomyslná v tom, jak potvrzují dobrotu jeho srdce a vážnost při plnění úkolů. „Usmívá se očima,“ říkali jeho druhové. Byl to obdivuhodný mladík, světec, který může i dnešním mladým lidem sloužit za vzor. Je to plod inkulturace evangelia a Don Boscova preventivního systému.

Překlad -lš-

POZITIVNĚ O MEDJUGORJE

Generální sekretář rakouské biskupské konference se vyjádřil pozitivně o Medjugorje, které sám několikrát navštívil a dobře poznal. Pokládá je za velmi významné místo modlitby a smíření. Ať už si o samotných zjeveních myslí kdo chce co chce, to, co zde vidíme jako duchovní plody, nelze dát stranou. Podle jeho názoru jsou zde předávána základní biblická poselství a to potvrzuje, že zde Bůh působí skrze Matku Boží, která vede lidi ke svému Synu. Je třeba je jen přijímat s otevřeným srdcem, sluchem a rozumem, abychom zde poznali jasné znamení doby.

81. NAROZENINY V USA

Své 81. narozeniny oslaví papež Benedikt XVI. v USA. Tamní biskupská konference potvrdila jeho návštěvu ve dnech 15. – 20. dubna 2008. Papež zavítá do Washingtonu a New Yorku, kde také vystoupí před OSN. Vatikán návštěvu ještě nepotvrdil. *Kath-net*

V knize „Jak vlastně?“ napsal P. František Gypkens: „Bohužel, s klesající a stále řidší návštěvou kostela zapominají lidé i na církevní mluvu a její výrazy a nerozumí jim. Proto je tak obtížné vést rozhovor s křesťany stojícími opodál. Člověk se musí snažit převést to, co by chtěl říct, do jiné, pro ně srozumitelné řeči, a to je někdy obtížné. K zapomenutým slovům naší církevní mluvy patří i výraz ‚milost‘. Se slovem se vytrácí i obsah, a to je velké neštěstí.“ O druhých milosti poučil Ježíš Marii Latastovou, která byla nešťastná, že bydlí na samotě a nedostalo se jí školního vzdělání. Proto Ježíš sám vedl její výuku náboženství. („V Boží vysoké škole“, Terezia-Verlag).

Rekl jí:

Milost pomáhající vede duši k dosažení nadpřirozené posvěcující milosti, která je bezprostřední přípravou na stav vlastnění Boha, protože zajišťuje duši podíl na božském životě.

Je trojí pohnutka, proč Bůh tuto milost uděluje. První pohnutkou je Boží sláva: Bůh dělá všechno ke své slávě. Nic nemůže více přispět k Boží slávě než posvěcující milost, skrze kterou Bůh duši pozvedá k sobě.

Druhou pohnutkou je sláva Božího Syna, který se stal člověkem, aby lidi zachránil.

Třetí pohnutkou je účast člověka na Boží slávě a na její slávě. Posvěcující milost je nadpřirozený, nezasloužený a stvořený Boží dar, který přebývá v duši a skrze který získává člověk nárok na život věčný.

Posvěcující milost je účast na Boží přirozenosti. „Moje dce, ty zde na zemi nemůžeš pochopit ani smysl, ani povahu tohoto slova. V nebi všechno pochopíš. Bude to součást tvého štěstí v nebeské vlasti. Chtěl bych ti zpřístupnit pomocí obrazu, co znamená tato účast. Když jsem s tebou mluvil o Bohu, řekl jsem ti, že Bůh je ve třech osobách, že Otec poznává sám

Milost

sebe a skrze toto poznání plodí Syna, že Otec a Syn se milují a tato láska mezi Otcem a Synem je Duch Svatý, třetí osoba Nejsvětější Trojice. Toto věčné poznání Otce, tato věčná touha Syna po Otci, tato věčná láska Otce k Synovi a Syna k Otci skrze Ducha Svatého vytváří vnitřní život Nejsvětější Trojice. Něco podobného se děje s člověkem, který byl stvořen k Božím obrazu a stal se tímto obrazem mnohem více skrze druhé stvoření (skrze milost) než skrze první stvoření, které bylo dílem přirozenosti.

Milost propůjčuje člověku víru, naději a lásku a tyto tři ctnosti vytvářejí vnitřní život duše, živý plný činnosti a pohybu, protože skrze víru člověk Boha poznává, skrze naději po něm touží a skrze lásku se s ním spojuje.

Člověk v milosti posvěcující je svatý, protože posvěcující milost je neslučitelná se smrtelným hříchem. Je spravedlivý, protože rozlišuje, co je dobré a co zlé, varuje se zlého a koná dobro. („V Boží vysoké škole“)

Víra nám říká, že člověk už není ve svém původním stavu, protože dědičný hřích představuje pro něho ztížení při plnění jeho povinností, a říká nám také, že dědičný hřích se zahazuje křtem. Člověk potřebuje k lidsky důstojnému životu dodatečnou Boží pomoc, kterou Bůh za všech dob nabízí lidem dobré vůle, protože nám chce pomáhat. Musíme se však varovat toho, abychom se jen nechlácholili a nespolehali na Boží působení, nýbrž také usilovali o to, abychom Boží pomáhající milost získali. To je skutečná životní pomoc, nikoliv narkóza

svědomí. Jestliže milost Boží je potřebná již k lidsky důstojnému životu, o to více je potřebná ke křesťanskému způsobu života. Nesmíme brát následování Krista na lehkou váhu. To klade nejvyšší nároky a vyžaduje ustavičné úsilí a boj o získání nejvyšších ctností. To, že dostáváme milost pomáhající, je důsledek stavu, že sami nic nezmůžeme. „Beze mne nemůžete činit nic,“ říká nám Kristus.

Z poznání naší bezmocnosti a všemohoucnosti Boha, který nám poskytuje milosti, vyplývá naše povinnost modlit se. K největším nebezpečím dnešní pastorace patří, že se dává přednost aktivitě před modlitbou.

Vystupňovanou modlitbou o milost je pokorné přijímání svátostí. Církev nazývá svátosti „prostředky milosti“. Svátost pokání není jen odpuštění hříchů, ale i pramen milosti a pomoc pro mravní boj. Sváté přijímání není zážitek společenství u stolu, nýbrž „potrava duše pro zdravý křesťanský život“. Svátost manželství není jen úřední formalita, která vytváří dobrou pohodu pro začátek společného života, nýbrž je to pramen milosti pro obtížný úkol celoživotní věrnosti. Svěcení kněžstva je svátost nezrušitelného znamení podobně jako křest a biřmování, a může být trvale zdrojem milosti. Je třeba ve vnitřní modlitbě obnovovat sílu plynoucí z vkládání rukou.

Neznáme vůbec žádného pyšného světce. Svátí věděli lépe než ostatní, že mohli žít svatě jen z hojnosti milosti.

Jsou živými svědky zázraků milosti.

Z -sks- 44/2007 přeložil -lš-

VÁNOČNÍ STROM Z DOLOMIT

Tradiční vánoční strom na náměstí Svatého Petra bude letos z Dolomit z italské oblasti Val Badia. Kromě velké jedle dodá oblast 50 menších stromků, které budou stát v budově papežského domu ve Vatikáně.

Nesmrtelnost lidské duše

Proti skutečnosti, že každý člověk má duši nehmotné podstaty, není možné uvádět takové důkazy, že existují lidé duševně nemocní, slabomyslní a idioti. Přirozeně existují. Známe takové případy. Ale to nepředstavuje námitku proti existenci lidské duše. Dokud duše přebývá v těle, je odkázána na tělo jako na svůj nástroj.

Ani sebelepší klavírista nemůže správně hrát na rozladěném klavíru. Podobně je tomu s duší. Je-li tělo tak těžce poškozeno, že to omezuje vyjadřovací možnosti duše, pak je duše určena k tomu, aby přebývala v tomto těle, aniž by si tímto poškozeným nástrojem mohla posloužit.

O této duši máme však jasné zprávy, že je nesmrtelná. Jako svou nejpřednější vlastnost má duše právě svou nesmrtelnost. O tom svědčí jak Zjevení, tak rozum.

Zjevení Nového zákona dokazuje na mnoha místech život duše po rozpadu těla.

Na prvním místě je třeba uvést slova Spasitele. On, který odpočíval v lůně Otcově, zjevil nám osud člověka i osud jeho duše.

Když vyzýval učedníky k nebojácnému vyznávání víry, řekl jim:

Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši usmrtit nemohou.

Pronásledovatelé tedy jsou s to zničit přibýtek duše, ale nejsou schopni uškodit duši. O duši spíše platí, když pronásledovatelé zničí tělo: Léčka se uvolnila a pták je volný.

I na jiných místech mluví Pán o nesmrtelnosti duše, a nejvýrazněji na kříži. Tváří v tvář smrti přece mluvíme pravdu, nebo ne? Rekl kajícím lotrovi, který visel vedle něho: Ještě dnes budeš se mnou v ráji!

Tělo sice musí zemřít, ale to nejlepší, to duševní v těle, bu-

Georg May

de s ním v nebeské blaženosti. Dnes, to znamená bezprostředně po smrti těla, bude spojen se svým Spasitelem v nebeské radosti.

Další příklad Pánovy nauky je v podobenství o boháčovi a Lazarovi. Předestírá nám pozemský i posmrtný osud obou mužů, který je tak nestejný. Bohatci se zde na zemi dařilo dobře, ale když zemřel, byl odnesen do pekla. Chudému Lazarovi se na zemi dařilo zle. Ale když zemřel, přišel do lůna Abraháмова. U obou je však jedna věc stejná:

Po tělesné smrti nejsou zničeni, nýbrž oba dále žijí, jeden ve věčném neštěstí a druhý ve věčné radosti. To je míněno Abrahámovým lůnem.

Konečně Pán na to poukázal, když prohlásil, že Bůh není Bohem mrtvých, ale živých, a to ve vztahu k praotcům Abrahámovi, Izákovi a Jakubovi. Když však je Bohem živých vzhledem k těmto mužům, znamená to, že tito mužové žijí.

I v apoštolských listech je mnoho svědectví o posmrtném životě duší. Jedno z nejvýraznějších je v Listě k Filipským. Napsal ho apoštol Pavel z vězení. Byl ve vězení a zde svůj pohled obrací k nebi, k věčnosti:

Přeji si zemřít, abych byl u Krista.

To je tedy to, co Pavel očekává po smrti: Bude u Krista a nepropadne se do nicoty, nýbrž bude zachován ve společnosti s Kristem.

Z -sks- 44/2007 přeložil -ls-

SVATÝ JERONÝM (2) - dokončení ze str. 2

být slovo a mysl ve shodě“ (Ep 52,7). V jiném dopise Jeroným zdůrazňuje: „I když některá osoba má skvostnou nauku, je zahanbena, když je zřejmé, že ji odusuzuje její vlastní svědomí“ (Ep 127,4). Stále – na téma koherence zjišťuje: Evangelium se musí překládat do jednání pravé lásky, protože v každé lidské bytosti je přítomna Osoba samotného Krista. Když se např. obrací na kněze Pavlina (který se pak stane biskupem v Nole a světcem), Jeroným mu takto radí: „Pravý Kristův chrám je duše věřícího, vyzdobuj ho, zkrášluj, ukládej do něho své almužny, a přijímáš Krista. K čemu zdobit stěny drahými kameny, když Kristus v osobě chudáka umírá hladu?“ (Ep 58,7). Jeroným upřesňuje, že je třeba „oblékat Krista v chudých, navštěvovat ho v trpících, živit ho v hladových, ubytovávat ho v bezdomovcích“ (Ep 130,14). Láska ke Kristu živená studiem a meditací nám pomáhá překonávat každou obtíž: „Milujme i my Ježíše Krista, vždy hledejme jednotu s ním: tak se nám bude jevit snadným to, co je obtížné“ (Ep 22,40).

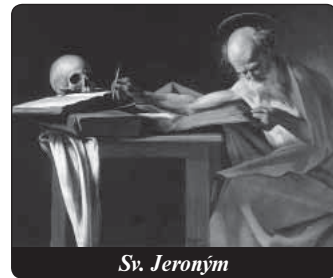
Prínos ke křesťanské askezi

Jeroným, kterého Prosper z Akvitanie definuje jako „vzor chování a učitele lidského rodu“ (Carmen de ingratis, 57), zanechal nám také bohatou a rozmanitou nauku o křesťanském asketismu. Připomíná, že odvážný úkol dosáhnout dokonalosti vyžaduje vytrvalou bdělost, časté umrtvování, i když s rozumnou mírou, ustavičnou intelektuální nebo manuální práci, abychom se vyhnuli zahálce (srov. Ep 125,11 a 130,15), a především poslušnost k Bohu: „Nic se Bohu tak nelíbí jako poslušnost..., která je nejvyšší a jedinečnou ctností“ (Mom. De obedientia: Ccl 78,552). Na asketické cestě se může také uplatnit pout-

ní praxe. Jeroným zvláště vybízí k poutím do Svaté země, kde přijímají poutníky a hosty v budovách, které vyrostly vedle betlémského monastýru díky velkodušnosti šlechtičny Pavly, Jeronýmovy duchovní dcery (srov. Ep 18,14).

Inspirátor křesťanské pedagogiky

Konečně není možno pomlčet o přínosu Jeronýma v oblasti křesťanské pedagogiky (srov. Ep 107 a 18). Dává si za úkol formovat „duši, která se má stát chrámem Páně“ (Ep 107,4), „drahoccennou perlou“ v Božích očích (Ep 107,4.8.9). S hlubokou intuící radí, jak ji chránit od zla a od příležitostí k hříchu, jak vyloučit lehkomyšlná a prostopásná přátelství (srov. Ep 107,4 a 18,1). Především povzbuzuje rodiče, aby vytvořili pro děti klidné a radostné prostředí, aby je podněcovali ke studiu a k práci, a to také pochvalou a soutěživostí (srov. Ep 107,4 a 128,1), dodávali jim odvahy k překonávání těžkostí, podporovali v nich dobré zvyky a chránili je před špatnými návyky, protože – a zde cituje větu Publilia Sira, kterou slyšel ve škole – „těžko se ti podaří napravit ty věci, na které sis klidně zvykl“ (Ep 107,8). Rodiče jsou hlavními vychovateli dětí, prvními učiteli života. S velkou jasností se Jeroným obrací na matku jedné dívky a pak se obrací i na otce a napomíná je a vyjadřuje takřka základní potřebu každého lidského tvora, který se připravuje pro život: „Ať v tobě najde svou učitelku a ty se dívej s úžasem na její nezkoušené dětství. Ať ani u tebe ani u svého otce nevidí nikdy chování, které vede ke hříchu, protože děti nás napodobují. Pamatuj si, ...více ji můžete vychovávat příkladem než slovem“ (Ep 107,9). Mezi hlavními intuicemi Jeronýma jako pedagoga je třeba podtrhnout důležitost, kte-

Sv. Jeroným

rou přikládá integrální výchově od nejranějšího dětství, zvláště ní odpovědnost, která připadá rodičům, naléhavost důkladné náboženské a mravní výchovy, nezbytnost studia pro co nejuplněnější lidskou formaci. Další aspekt, velmi nečekaný ve starověku, který však autor uvádí, je vyzvednutí důstojnosti ženy, které přiznává právo na kompletní formaci: lidskou, školní, náboženskou, profesionální. A právě dnes vidíme, jak je výchova osobnosti v její celistvosti, výchova k odpovědnosti před Bohem i před lidmi nezbytnou podmínkou každého pokroku, každého míru, každého smíření a vyloučení násilí. Výchova před Bohem a před lidmi: je to právě Písmo svaté, které nám nabízí, že nás povede ve výchově, a tak přivede k pravému humanismu.

Poklady starověké kultury

Tyto v rychlosti přednesené poznámky o velkém církevním Otcu nemůžeme uzavřít, aniž bychom neupozornili na plodný přínos, který přiznává zachování pozitivních a platných prvků starověké hebrejské, řecké a římské kultury pro rodiče se křesťanskou civilizací. Jeroným poznal a asimiloval umělecké hodnoty, citové bohatství a harmonii obrazů přítomných v klasicích, kteří vychovávají srdce a fantazii k vznešeným citům. Především postavil do středu svého života a své činnosti Boží slovo, které vytyčuje člověku životní dráhu a zjevuje mu tajemství svatosti. Za to všechno mu musíme být hluboce vděční, hlavně v dnešní době.

Bollettino Vaticano 14. 11. 2007
Mezititulky redakce Světa

Vnaší neklidné technické a uměle vytvořené kultuře stále více zakrňuje život, jak ho Stvořitel v plnosti vytvořil. Mnoho lidí už nemá vůbec smysl pro duchovní svět: pro Boha, pro lásku, která všechno proniká, pro lásku, která všechny tvory spolu spojuje, pro lásku, ve které vzniká všechno živé, i život zemřelého. Nedovedou si vůbec představit, že mohou být se zemřelými v nějakém duchovním vztahu. Kdysi tomu bylo zcela jinak. Čím blíže stály národy k přírodě a věděly, že jsou bohabojně zapojeny do života a chápaly sebe jako pokornou součást přírody, tím hlubší bylo také jejich duchovní a náboženské citění. Věděly, že „mrtví“ nejsou jednoduše mrtví, nýbrž že žijí, žijí s námi, jsou zde pro nás, čekají na nás: všichni jsme velká rodina.

Pro Boha mrtví neexistují

„Mrtví“ nejsou prostě mrtví. Pokud křesťané mluví jen o „mrtvých“, tak to hraničí s hříchem, protože mrtví vlastně neexistují. Svátý František Saleský napsal v dopise baronu Prosperovi de Rochefort:

Slovo „smrt“ je strašné, když se uvede: „Váš drahý otec zemřel“ a „Váš syn je mrtev.“ Takto se mezi námi křesťany nemá mluvit, měli bychom říct: „Váš otec nebo Váš syn odešel domů do své a Vaší vlasti, a protože to muselo být, prošel smrtí, ale nezůstal v ní.“ Opravdu nevím, jak můžeme s dobrým svědomím pokládat tento svět za svou vlast, když zde pobýváme tak krátce ve srovnání s nebem, kde máme být věčně...

Tak hovoří lidé, kteří věří v živého Boha. Tak to cítí člověk, který ví, že byl přijat do života a do Boží lásky a který cítí, že ho Bůh osobně miluje. Pravým domovem křesťana je nebe, věčný život v Boží slávě a lásce. Nyní umírá mnoho křesťanů, kteří se nikdy zcela nerozhodli pro lásku. Milovali také svět. Milovali také peníze. Málo se drželi Krista. Umírají, aniž by se smí-

řili se svým životním osudem. Mnozí neumírají v pokoji. Neodpustili zcela všem lidem. Byli ve slovech nelitostní, odsuzovali druhé jazykem i srdcem, špatně o nich mluvili. Zkrátka, nerozhodli se radikálně pro cestu lásky a odpuštění. Nikdy dokonale nelitovali. A tak umírají. A tak se budou ve smrti na okamžik dívat do tváře nekonečné Boží lásky, která se v Ježíši Kristu stala člověkem. A to bude jejich soud. „Duše se vrhne ihned a »dobrovolně« do čistého ohně,“ říká svatá Kateřina Janovská. Boží soud je jeho nekonečná láska, jeho nekonečná svatost, jeho spravedlnost je láska. Tato láska pro nás vystoupila na kříž, abychom nebyli ztraceni. A každý člověk má zde na zemi možnost zcela se rozhodnout pro lásku, pro milosrdenství, pro život v milosrdenství, a pak, až bude odsud odvolán, vstoupit do království Boží lásky. O Ježíši říká jedno responsorium:

Zjevil se na zemi jako člověk mezi lidmi, aby se naučil milosrdenství.

Aby se naučil milosrdenství...

Je to neuvěřitelné slovo. A to platí pro nás všechny, ano, je to životní úkol křesťanů:

Jsme na zemi, abychom se naučili milosrdenství. Jsme na zemi, abychom se naučili odpouštět. Jsme na zemi, abychom lidi před Bohem omlouvali, jak to činil Ježíš: „Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí“ (Lk 23,34).

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY V TRADIČNÍM ŘÍMSKÉM RITU

S novým církevním rokem získávají věřící z Ostravy, Frýdku a okolí příležitost k účasti na nedělní mši svaté slavené v původním římském ritu podle misálu z roku 1962. Bohoslužby se konají střídavě v Ostravě a ve Frýdku.

V Ostravě v kostele sv. Josefa na Slezské Ostravě 2., 16. a 30. prosince 2007 vždy v 10.30 hodin.

V poutní bazilice Panny Marie ve Frýdku bude navíc tradiční mše svatá 8. prosince 2007 v 11 hodin. Předě mši svatou je společná modlitba sv. růžence.

Vracej se často do očiště (4)

Jsme na zemi, abychom se jeden druhého zastávali: Abychom se zastávali hříšníkům, umírajících, zemřelých, všech lidí, i svých nepřátel, zkrátka všech. Jsme na zemi, abychom byli milosrdní, jako je milosrdný náš Otec v nebesích (Lk 6,36).

Není možné to dostatečně zdůraznit. Očištěc je – při vši bolesti a utrpení – „místo nezměřitelného Božího milosrdenství“. „Kdybys, Pane, dbal na viny, kdo by mohl obstát, ale u tebe je odpuštění, abychom ti v úctě sloužili“ (Ž 130,3). Žádný člověk, který spoléhá jen na své síly, nemá šanci přijít do nebe. Všechno je dar. Je to milost, láska, milosrdenství. A jen ten, kdo důvěřuje této lásce, milosrdné Boží lásce, ten stojí na straně Božích dětí. Stojí na straně Terezičky z Lisieux, která říká: **Když milujeme, žádný očištěc nemůže být.** Protože ten, kdo miluje, toho láska již očišťuje, již zde v tomto životě, když této lásce neklade žádné překážky.

Co se Bohu na mně líbí, je zřejmé to, že miluji svou malost a svou chudobu, je to slepá důvěra, kterou vkládám do jeho milosrdenství... To je můj jediný poklad. Tak píše sv. Terezička své kmotře.

Bůh odměňuje lásku k duším v očiště

Ze zpráv mnoha světců a omilostněných lidí víme, že duše na místě očišťování často nepředstavitelně trpí, a světci stále znovu vyjadřují úžas nad tím,

jak dlouho se zde některé duše musí zdržet. Trpí však trpělivě, trpí pokorně, jako když trpí děti, trpí ve své vlastní bolesti, která je očišťuje jako oheň. Jsou to často nepopsatelně bolestná utrpení. Nemůžeme skutečnost takového utrpení vytlačovat z našeho povědomí, protože se týká také nás. Světci vždy oceňují, jak obdivuhodné dílo konáme, když se modlíme za zemřelé, obětujeme za ně mše svaté a podobně. I svatou Faustynu Ježíš stále vybízel, aby se modlila za duše korunku Božího milosrdenství, protože v ní obětujeme utrpení, krev, bolesti a ponižování našeho Pána, a nic tak nepotěší naše trpící bratry a sestry jako utrpení a pokoření našeho Spasitele. A stále znovu nám opakuje, jak velice doléhá na Boží srdce naše modlitba za zemřelé. Protože to je bolest z lásky, když vidíme druhé tak trpět. Tak čteme u Marie Anny Lindmayerové:

Bůh velmi rychle vyslyší ty, kteří mají důvěru v duše v očiště, vzývají je a prosí... Odměňuje lásku k duším v očiště a pomáhá nám co nejrychleji pokračovat na cestě k ctnosti a dokonalosti... Učíte si tedy přátele, kteří vás pak přijmou do svých příbytků (Lk 16,9).

Proto Církev učí: **Církev již od prvních dob uctívala památku zesnulých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť, aby očištění mohli dosáhnout blaženého patření na Boha. Církev také doporučuje odpustky, almužny a kající skutky za zemřelé (KKC 1032).**

Dovolte mi, abych tuto úvahu zakončil modlitbou sv. Terezičky, modlitbou, kterou zemřelí v očištěci v jistém smyslu prožívají:

„Prosím Tě, stravuj mě ustavičně a dej, aby do mé duše plynuly proudy v Tobě uzavřené nekonečné něžnosti, abych se stala mučednicí Tvé lásky, můj Bože... Rozmnož svůj obětní oheň ohněm své božské lásky.“

Z-sks-44/2007 přeložil -lš-

Boží příbytek

Kniha Moudrosti i svatý Pavel nás vedou a nabádají, abychom z krásy, velikosti a vznešenosti stvořeného hmotného světa usuzovali, jak krásný, veliký a vznešený musí být teprve jeho Stvořitel. Obdobná analogie se vztahuje i na nehmotné Bohem stvořené skutečnosti, které svými smysly nevnímáme, ale které přesto existují. Patří k nim např. andělé, ale také naše nesmrtelná duše. Největší tělesná krása a spanilost je jen slabým odleskem krásy nesmrtelné duše. Tato její krása vůbec nezávisí na kráse tělesné schránky, kterou tato duše oživuje. Ale to, co platí o nádheře a vznešenosti, platí i o zkáze a zmaru. Deformace a zrušení pozemské krásy, které vyvolávají hrůzu a odpor, jsou slabým náznakem a symbolem zkázy a ošklivosti, které mohou postihnout duchovní bytosti, jestliže se postaví proti Božímu řádu. To je případ padlých andělů, ale stejně tak i těch duší, které se odvrátily od Původce své krásy a vznešenosti a daly přednost jeho Odpůrci, který dokáže podle svého vzoru zvrátit všechnu krásu, vznešenost a dobrotu v úplný opak.

Náš Pán a Mistr se snažil všechny duchovní pravdy a obsahy přiblížit svým posluchačům tím, že používal hojně názorných příkladů a podobenství. Za příklad obzvláštní názornosti můžeme označit způsob, jakým zprávu o konci vši časnosti při svém druhém příchodu spojil se zprávou o konci jeruzalémského chrámu. Zničení tohoto chrámu patří k tomu nejstrašnějšímu, co si jeho učedníci mohli představit. A tak Ježíš uprostřed chrámu svého Otce právě ve chvíli, kdy jeho učedníci obdivují jeho krásu a vznešenost, oznamuje jeho úplnou zkázu. Jeruzalémský chrám se mu stal nejen symbolem Boží velebnosti a svatosti, ale také zkázy, která postihne nevděčný národ. Nebude to poprvé, co bude zničen. Již jednou byl srovnán se zemí, a tehdy je-

ho podoba, výstavnost a nádhera byla ještě mnohem větší. Byl to onen vznešený chrám Šalomounův, který chtěl vystavět již jeho otec David. Po čtyřech stáletích ho i s celým svatým městem zničil král Nabuchodonozor a izraelský národ se podruhé ve svých dějinách ocitl v otrockém zajetí.

Tento starozákonní Boží lid se právem nazývá vyvolený. Hospodin si ho vyvolil mezi všemi národy a zahrnul ho nevýslovnou otcovskou péčí a láskou. Materiální hojnost v podobě potomstva, stád a úrody byla i v tomto případě vnějším obrazem jiné nesmírné duchovní přízně a důstojnosti, které se mu dostalo a která spočívá v nesmírném daru poznání jediného pravého Boha. Proto si ho Bůh chránil jako zřítelnicí oka a svou přítomností a otcovskou láskou mu dával poznávat velice zřetelně a hmatatelně, zatímco ostatní pohanské národy se nacházely v temnotě a modloslužbě, což vyjadřuje skutečnost, že propadly ďáblu a jeho moci. Zájem zlého ducha byl od prvopočátku soustředěn na to, aby pravý kult a pravou úctu k pravému Bohu nahradil falešný kult a falešná úcta k falešným bohům. Dějiny nám bohužel ukazují, že v tom směru uspěl nejen u pohanů, ale i u Izraele. Případá nám to až neuvěřitelně, jak mohl omilostněný národ tak často a tak rychle zapomínat na svou jedinou Lásku a obracet se k bohům cizím, uctívaným smilstvem i smrtí nevinných lidských obětí.

Vyvolený národ je tak obrazem a symbolem i varováním pro všechny vyvolené. Těmito vyvolenými jsou nyní ti, které si „Bůh vybral ještě před stvořením světa, aby byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce. Ze svého svobodného rozhodnutí je předurčil, aby skrze Ježíše Krista byli přijati za jeho děti.“ Každý křesťan by měl ráno i večer děkovat Bohu: „Děkuji ti, že jsi mne stvořil a učinil křesťanem.“ I my jsme přece mohli být odpůrci a ne-

přáteli Božího království, i my jsme mohli patřit mezi ty, kteří pravého Boha nikdy nepoznali. Velká většina z nás byla obdařena nezaslouženou milostí, že se již v samém počátku života stala Božími dětmi, a i ti, kteří přijali víru teprve později, musí děkovat za to, že se ocitli v prostředí, kde přišli do styku se spásným Božím poselstvím. Je to nesmírný a nezasloužený dar, který musíme moudře spravovat. Představa tohoto privilegia daleko přesahuje představu, že si některý král vybere nějakého páriu a učiní ho svým synem. Není to vůbec samozřejmé, že si nás Bůh vyvolil za své děti. Asi si neuvědomujeme, jak velice toto naše vědomí nesmírné milosti a důstojnosti lživě a podle oslabuje a degraduje materialistická religionistika, která se snaží postavit všechna náboženství na stejnou úroveň. Toto vědomí ohrožují také všichni ti, kteří nechtějí vidět, že mimo Boží království není žádná neutrální zóna, ale království Knížete tohoto světa a Božího Nepřítele. Vidíme všude kolem sebe, jak obtížné je nevěřícího přesvědčit a získat pro víru v pravého Boha, jediného ve třech osobách. Z toho je zřejmé, jak tvrdošíjně a zarputile střeží satan hranice svého panství, aby mu někdo neunikl do království vyvolených. Jak nesmírně musíme být vděční svému Pánu, že nás zcela bez naší zásluhy přesadil do své zahrady a naštěpil na svůj vinný kmen!

Tím přísněji a odpovědněji však musíme posuzovat bláhosť, a můžeme říct, přímo nehoráznou drzost křesťanů, kteří se tak vytrvale ohlížejí a vracejí k otráveným plodům falešných bohů. Vyhrabávají kdejaký falešný kult a čáry, které jim mají usnadnit život, ale které má Hospodin v ošklivosti. Ďábel ve svém království nestaví na odiv svou ohavnost, podlost, zlobu a smrtonosnou zkázu, ale je to přece zcela zřejmé z jeho ovoce, o co mu jde, když se mu daří, že lidé nakonec za svůj výdobytek a pokrok pokládají zvrácenost, sobectví, bezcitnost a smrt, věnují to-

mu všechnu svou snahu a vynalézavost a jako narkózu k tomu používají uměle vybičované pozitivkářství a rozkošnictví. Obdarování darem Božího synovství pro nás znamená nejen nesmírnou a nezaslouženou poctu, ale také závazek, o kterém mluví Pán ve svém výmluvném podobenství o hřivnách. Jen ti služebníci, kteří svěřené bohatství rozhojnili, tedy dále předali poklad víry, mohli být pozváni, aby se radovali se svým Pánem. Služebník, který tuto hřivnu jen zahrabal, byl označen za velmi špatného služebníka a byl za svou nevěrnost a lenost uvržen ven do tmy, kde bude pláč a skřípot zubů. A co se teprve stane s tím, který ani tu jednu svěřenou hřivnu není schopen vrátit neporušenou, nýbrž ji prostě zašantročí!

Bůh však miluje jen ten chrám, ve kterém se mu dostává požadované úcty. To je vysvětlení, jak může Hospodin vydat zkázu i jeruzalémský chrám, ve kterém měl dříve svůj příbytek. Sám Boží Syn dával najevo toto Otcovo zalíbení. Byl v tomto chrámě Otcí obětován. Když v něm nečekaně jako chlapec setrval několik dnů, zdůvodnil to rodičům tím, že musí být v tom, co patří jeho Otcí. Ještě nedlouho před svou smrtí vyhnal prodáváče a směnárníky, protože znesvěcovali dům modlitby. Ale ve chvíli jeho smrti se opona chrámová v tomto chrámě roztrhla. Tento chrám přestává být vyvoleným místem bohoocty, protože jeho služebníci nepřijali za svou novou Oběť, Oběť svatou a dokonalou, jedinou, jaká se nadále bude Bohu přinášet, a jedinou, ve které má zalíbení.

Jestliže se v chrámu, který si Bůh zbudoval v našem srdci, přestane vzdávat pravá úcta pravému Bohu, jestliže se zde začnou uctívat ďáblové modly, propadají vlastně podobné zkáze a zrušení, jaké postihly chrám na svaté hoře. Pán o takové tragické možnosti mluví zcela jasně: Duše, do které se vrací satan, ačkoliv byla předtím Božím chrámem,

Pokračování na str. 15

Ne 2. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (24) 8.15 Zvoneček a Kopretinka (7. díl) - Rozloučení 8.30 Island 9.20 Evangelium 9.25 Kamenná kytara (P) 9.35 Pro vita mundi (56) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Valašské Klobouky (L) 11.45 Evangelium 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (19) 12.50 Hornolidečko: Lužná 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Žilina 16.30 Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka 17.30 Evangelium 17.35 Malé biblické příběhy (24) 17.40 Ve jménu Ježíše (1. díl) (P) 18.05 Island 19.00 Christe nosse Paix! 19.30 Čtème z křesťanských periodik 19.40 Veža 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (457) (P) 20.35 Hle, přijde Pán 21.55 Evangelium 22.00 Bez hábitu: Kongregace Dcer Božské Lásky 23.00 Od Klokot k Sydney 00.30 Cesty za poznáním: Stockholm 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 3. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Streetlight 8.40 Na koberečku (32) 8.55 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě 10.00 Cesty za poznáním: Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana 10.30 Octava dies (457) 11.00 Tandem kvíz (19) 11.40 Zvoneček a Kopretinka (7. díl) - Rozloučení 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro vita mundi (31) - Běla Gran Jensen - 2. díl 12.50 Čtème z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Temný kodex 16.35 Ostravská univerzita - Zdravotně sociální fakulta (P) 17.10 Exit 316 (13. díl): Hněv 17.30 Hornolidečko: Lužná 17.40 Baterka (9) 18.05 Streetlight 18.35 Tři svišti (1. díl) - Lovec 18.50 Cesty za poznáním: Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana 19.20 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hawaii (P) 21.00 Na koberečku (33) (P) 21.15 Atlas Charity: Charita Český Těšín, Havířov - vzdělávací středisko 21.20 Přírodní krásy Ameriky (4/13) 21.55 Noční univerzita: Veronika Barátová - Žena z pohledu Krista 23.35 Hle, přijde Pán 00.45 Cesty za poznáním: Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 4. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Hawaii 9.00 Pro vita mundi (31) - Běla Gran Jensen - 2. díl 9.45 Cesty za poznáním: Šanghaj 10.10 Misie jinak 11.40 Tři svišti (1. díl) - Lovec 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Lorenzo Perosi - Vzkříšení Krista 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Žilina 16.30 Pro vita mundi (56) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský 17.15 Cesty za poznáním: Šanghaj 17.40 CHKO Jeseníky - Praděd 18.05 Dětská televize (listopad 2007) 18.35 Tři sviš-

ti (2. díl) - Vlkodlak 18.45 Kamenná kytara 19.05 Léta letí k andělům (12) - P. Miroslav Herold, SJ 19.30 Přírodní krásy Ameriky (5/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (17) (P) 21.10 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války (P) 21.40 Exit 316 (13. díl): Hněv 22.00 Na koberečku (33) 22.15 Tandem kvíz (19) 22.50 Misie jinak 00.20 Pro vita mundi (30) - Běla Gran Jensen - 2. díl 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 5. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Atlas Charity: Charita Český Těšín, Havířov - vzdělávací středisko 8.15 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 8.45 Hawaii 9.40 Exit 316 (13. díl): Hněv 10.00 Cesty za poznáním: Bangkok 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 12.00 Z pokladů duše 12.10 Ostravská univerzita - Zdravotně sociální fakulta 12.40 Žilina 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 15.30 Programová nabídka TV NOE 15.35 Noční univerzita: Veronika Barátová - Žena z pohledu Krista 17.20 Štúdio AHA! (9) 18.05 Pod klíči a mečem 18.15 Exit 316 (14. díl): Víra 18.35 O dobrosrdečnosti 18.45 Nadšení pro dům (P) 19.15 Pro vita mundi (56) - P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský 19.55 Z pokladů duše 20.00 Svatý Mikuláš: Příběh a život (P) 20.30 Atlas Charity: Charita Český Těšín - Dům pokojného stáří 20.40 Mikuláš na kapucínský způsob (P) 21.00 Znovuzrození národa (P) 22.00 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.40 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupošský potok, Lánská obora 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 6. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (457) 8.40 Dětská televize (listopad 2007) 9.05 Noční univerzita: Veronika Barátová - Žena z pohledu Krista 10.45 Hawaii 11.40 Tři svišti (2. díl) - Vlkodlak 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Nadšení pro dům 12.40 Přírodní krásy Ameriky (5/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Hawaii 17.00 Streetlight 17.25 Temný kodex 18.00 Tandem kvíz (20) (P) 18.35 Tři svišti (3. díl) - Křiklouni 19.25 Exit 316 (14. díl): Víra 19.50 Zpravodajské NO(E)VINY (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (57) - ThDr. Pavel Černý, Th.D. (P) 20.55 Cesty za poznáním: Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana 21.25 Streetlight 22.40 Exit 316 (14. díl): Víra 23.00 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 23.30 Misie jinak 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 7. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Znovuzrození národa 9.00 Zpravodajské NO(E)VINY 9.10 Nadšení pro dům 9.35 Atlas Charity: Charita Český Těšín - Dům pokojného stáří 9.40 Misijní magazín (17) 10.45 Cesty za poznáním: Šanghaj 11.10 Octa-

va dies (457) 11.40 Tři svišti (3. díl) - Křiklouni 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Ve jménu Ježíše (1. díl): Quo vadis 12.35 Temný kodex 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Nadšení pro dům 17.55 CHKO Jeseníky - Praděd 18.15 Exit 316 (14. díl): Víra 18.35 Tři svišti (4. díl) - Nadílka 18.45 Hawaii 19.35 Temný kodex 20.05 Z pokladů duše 20.10 Hlubinami vesmíru (11) (P) 21.05 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 21.35 Ostravská univerzita - Zdravotně sociální fakulta 22.05 Misijní magazín (17) 23.05 Noční univerzita: Veronika Barátová - Žena z pohledu Krista 00.45 Octava dies (457) 1.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 8. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Malé biblické příběhy (25) 8.15 Štúdio AHA! (9) 9.00 Ve jménu Ježíše (1. díl): Quo vadis 9.25 Cesty za poznáním: Barcelona (P) 9.50 Čtème z křesťanských periodik (P) 10.00 Baterka (9) 10.25 Tandem kvíz (20) 11.00 Pro vita mundi (31) - Běla Gran Jensen - 2. díl 11.45 O hloupém Pepánkovi 11.55 Adventní zamyšlení (P) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (5/13) 12.35 Ostravská univerzita - Zdravotně sociální fakulta 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Pocta Neposkvrněné Panně Marii (L) 16.45 Léta letí k andělům (13) - Marek Orko Vácha 17.10 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě 18.15 CHKO České středohoří - Milešovka (P) 18.35 O hloupém Pepánkovi 18.45 Zpravodajské NO(E)VINY 19.00 Cesty za poznáním: Barcelona 19.25 Taková Bývalá vesnice 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Řeckem po stopách sv. Pavla (P) 21.25 Na koberečku (33) 21.45 Nadšení pro dům 22.15 Hawaii 23.05 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zadržují požehnání (P) 23.50 Lorenzo Perosi - Vzkříšení Krista 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 9. 12.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (26) 8.15 Tři svišti (4. díl) - Nadílka 8.25 Hledači dobrých zpráv (6. díl) (P) 8.40 Hawaii 9.30 Modlitba za domov (P) 9.45 Pro vita mundi (57) - ThDr. Pavel Černý, Th.D. 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností sv. Mořice v Kroměříži (L) 11.53 Adventní zamyšlení 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské NO(E)VINY 12.25 Tandem kvíz (20) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Svatý Mikuláš: Příběh a život 16.30 Hlubinami vesmíru (11) 17.35 Malé biblické příběhy (26) 17.40 Ve jménu Ježíše (2. díl): Šavel (P) 18.05 Hawaii 19.40 Na koberečku (33) 20.00 Adventní zamyšlení 20.05 Octava dies (458) (P) 20.35 Koncert Richarda Čanakyho (P) 22.00 Misijní magazín (17) 23.00 Misie jinak 00.30 Cesty za poznáním: Bangkok 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

V neděli 2. prosince 2007 v 8 hodin v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci, na Slovenské ulici, se slaví **mše svatá podle tradičního dominikánského ritu**. Tato mše svatá se slaví pravidelně v uvedenou hodinu každou první neděli v měsíci.

8. prosince 2007 uplyne již **70 let od požehnání kostela sv. Josefa (Don Bosco) v Ostravě** v roce 1937 P. Ignácem Stuchlým, inspektorem (představeným) salesiánů české salesiánské provincie. O tři roky dříve 8. 12. 1934 byl slavnostně otevřen salesiánský ústav svěřícím biskupem olomoucké arcidiecéze mons. Stavělem.

Život salesiánů na Ostravsku a jejich dílo značně poznamenaly naše město a okolí. Řekne-li se v Ostravě „Don Bosco“, mnozí starší občané vzpomenu na salesiánský ústav a hřiště, kde prožili pěkná sportovní zápolení, divadla, muzicírování v kapele i katechismové závody. Pro mnohé je to stále živý pojem. Pro mladé se stává objekt Don Bosco něčím zajímavým až nyní. V Ostravě je vytvořeno salesiánské dílo základního typu – Středisko volného času, Domov Don Bosco (studentská kolej) a pastorační činnost v kostele sv. Josefa.

V době minulého režimu byl kostel i s ústavem zabrán. V kostele i v domě vše znovu ožilo 8. 12. 1990, kdy byl znovu kostel sv. Josefa požehnan a začal být opět domem Božím. Chceme poděkovat všem našim dobrodincům, přátelům, sponzorům a všem ostatním neznámým podporovatelům salesiánského díla v Ostravě i v širokém okolí. Neméně jsme vděční Statutárnímu městu Ostrava, které finančně podporuje mnohé naše aktivity.

Zveme proto všechny na **děkonnou mši svatou 8. prosince 2007 v 16.30 hod. do kostela sv. Josefa – Don Bosco**, kterou bude sloužit biskup ostravsko-opavské diecéze mons. František Václav Lobkowicz. Po mši sv. v kostele si přiblížíme v krátkém programu historii kostela a jak se salesiánské dílo rozvíjí dnes. Pak zveme všechny na malé pohostění a kdo bude chtít, může si prohlédnout všechna zákoutí domu.

Salesiáni Dona Boska v Ostravě

verité

VÉRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

Cestovní agentura zaměřená na poutě do Medžugorje
má termíny poutí do března 2008

21.–28. 12.	Vánoce (klidné rodinné prostředí se slavnostním obědem, divadlo o narození Ježíška)	1680 Kč
27. 12. 2007–3. 1. 2008	Silvestr (říkají: nejlepší silvestr v životě)	1880 Kč
25. 2.–3. 3.	Seminář pústu, modlitby a ticha (o který je stále velký zájem)	2080 Kč
17.–25. 3.	Zjevení pro Mirjanu + Velikonoce	2280 Kč

Kněží a řeholníci cestují zdarma. Je zajištěno tlumočení i večerních bohoslužeb vlastní vysláčkou. Ubytování je do 600 m od kostela.

Přihlášky na uvedené adrese • nebo tel.: 222 324 617
fax: 222 321 294 • e-mail: cestovka@verite.cz

BOŽÍ PŘÍBYTEK – dokončení ze str. 13

je na tom mnohem hůře, než duše, která dosud Boha nepoznala a neuvítala. Tam už se ďábel nevrací sám, ale přivádí s sebou deset horších nečistých duchů, než je sám, a poslední věci toho člověka jsou horší než první. Pán ovšem říká zcela jasně, že tato slova se netýkají jen jednotlivce, ale celého „špatného pokolení“. Když se podíváme, co všechno si může ďábel dovolovat v zemi, která byla kdysi Božím čistým a vymeteným domem a která dnes neví, co má udělat se svými chrámy, protože není nikoho, kdo by tu přinášel Bohu oběť chvály a smíru a kdo by tu svolával Boží slitování, nemusíme mít ty nejvážnější obavy o „své poslední věci“?

-Jš-

Liturgická čtení

Neděle 2. 12. – 1. neděle adventní

1. čt.: Iz 2,1–5

Ž 122(121),1–2.(4–5.6–7)8–9

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

2. čt.: Řím 13,11–14

Ev.: Mt 24,37–44

Slovo na den: Budte připraveni.

Pondělí 3. 12. – památka sv. Františka Xaverského

1. čt.: Iz 4,2–6

Ž 122(121),1–2.3–4a.(4b–5.6–7)8–9

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Mt 8,5–11

Slovo na den: Velikou víru.

Úterý 4. 12. – nez. pam. sv. Jana

Damašského

1. čt.: Iz 11,1–10

Ž 72(71),1–2.7–8.12–13.17

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Lk 10,21–24

Slovo na den: Všechno je mi dáno.

Středa 5. 12. – ferie

1. čt.: Iz 25,6–10a

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 6cd (*Přebývat smím v domě*

Hospodinově, na dlouhé, předlouhé časy.)

Ev.: Mt 15,29–37

Slovo na den: Je mi líto zástupu.

Čtvrtek 6. 12. – nez. pam. sv. Mikuláše
(v českobudějovické diecézi: slavnost sv. Mikuláše)

1. čt.: Iz 26,1–6

Ž 118(117),1+8–9.19–21.25–27a

Odp.: 26a (*Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 7,21.24–27

Slovo na den: Základy na skále.

Pátek 7. 12. – památka sv. Ambrože

1. čt.: Iz 29,17–24

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Mt 9,27–31

Slovo na den: Věřte, že to mohu učinit?

Sobota 8. 12. – slavnost P. Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

1. čt.: Gn 3,9–15.20

Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)

2. čt.: Ef 1,3–6.11–12

Ev.: Lk 1,26–38

Slovo na den: Moc Nejvyššího tě zastíní.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 12.	PO 3. 12.	ÚT 4. 12.	ST 5. 12.	ČT 6. 12.	PÁ 7. 12.	SO 8. 12.
Antifona	42	1722	42	42	42	1734	1606
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	1723	42	42	42	1734	1607
Antifony	46	828	843	858	874	890	1608
Žalmy	813	828	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	46	1724	54	57	60	1735	1608
Antifona k Zach. kantiku	47	1724	54	57	60	1735	1608
Prosby	47	1724	54	57	60	1724	1608
Záv. modlitba	48	1602	1603	58	1603	1604	1609
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	43	123
Antifony	44	44	44	44	44	44	1609
Žalmy	818	833	849	863	879	895	1265
Krátké čtení	48	52	55	58	61	64	1609
Záv. modlitba	48	51	55	58	61	64	1609
Nešpory:							
Hymnus	41	41	1727	41	41	41	1604
Antifony	45	49	838	853	868	884	1605
Žalmy	808	823	838	853	868	884	1649
Kr. čtení a zpěv	45	49	1730	56	59	62	1605
Ant. ke kant. P. M.	45(A)	49	1731	56	59	62	1605
Prosby	46	50	1731	56	59	63	1606
Záv. modlitba	48	48	1602	1603	58	1603	1609
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v roce 2007 o těchto sobotách: 1. 12. • 8. 12. • 15. 12. • 22. 12.

MŮJ TATÍNEK

Josef Janšta • Ilustrace Lucie Fričová

Rodina Černých s desetiletým Vaškem prožívá přípravu na první svaté přijímání. Okruh čekatelů se přitom rozšiřuje, neboť dramatické události otevírají a prohlubují náboženský život v rodině. Příběhy Vaška, jeho tatínka a maminky, sourozenců, kamarádů i jejich pana faráře strhávají také čtenáře k hlubšímu životu modlitby, k prožívání vztahu k Eucharistii. A jaký význam přitom mají těžkosti, nemoci a jiná utrpení? Hledání odpovědi na tuto otázku prostupuje celou knížkou od první do poslední kapitoly.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • V edici *Večerní čtení sv. 9* • Brož., A5, 216 stran, 179 Kč

SEZNAMUJEME SE S PÍSMEM SVATÝM

Filippa Castronovová • Z italského přeložila Dana Vočadlová

Stručné uvedení do světa Bible, které může pomoci objevit sílu Boží lásky, která stojí na počátku stvoření.

Paulínky • 2. vydání • Brož., 110 x 175 mm, 80 stran, 85 Kč

PŘEDOBRAZY KRISTA VE STARÉM ZÁKONĚ

Tomáš Petráček

Zamyšlení nad životem a činy 15 starozákonních postav, které jsou určitými předobrazy Krista. Některé úvahy se týkají tradičních postav (Abrahám, Samson, David...), jiné si všimají osudů postav méně známých (Abigail, Tobiáš, Levitova žena...).

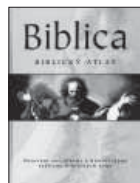
Karmelitánské nakladatelství • Brož., 125 x 200 mm, 80 stran, 89 Kč

BIBLICA - BIBLICKÝ ATLAS

Editor profesor Barry J. Beitzel • Z angličtiny přeložili Petr Friš, Rostislav Matulík, Jan Sušer, Petr Jan Vinš

Komplexní průvodce Bibli. Biblica podrobně rozebírá a komentuje obsah Bible, přičemž přináší množství nových poznatků o různých souvislostech včetně geografických, geologických, klimatických a vegetačních charakteristik regionu, v němž se odehrával biblický příběh.

Fortuna Libri • Křídový papír, váz., obal z kartonu, 260 x 337 mm, 576 stran, 2490 Kč

VZNIK VELKÉ MORAVY • MORAVANÉ, ČECHOVÉ A STŘEDNÍ EVROPA V LETECH 791-871

Dušan Třeštík

Autor se zajímá o celou střední a jihovýchodní Evropu, o široké okolí Karpatské kotliny, kde se na přelomu 8. a 9. stol. odehrál zásadní kulturní a společenský přelom významný zejména přijetím křesťanství a vznikem prvních slovanských států. Tehdy vstoupila střední Evropa na cestu, která ji okolo r. 1000 definitivně začlenila do společenství národů západního, latinského křesťanství.

Lidové noviny • Váz., A5, 386 stran, 275 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.